

สิทธิอำนาจของพระเจ้าในการให้บัพติศมา

โดย

ศิษยาภิบาล คัค แฮมเม็ทท์

คริสตจักร ลีไฮ แวลลีย์ แบปติสต์
เมืองเอ็มมาฮัส รัฐเพนซิลวาเนีย

สิทธิอำนาจของพระเจ้าในการให้บัพติศมา

ฉ. สงวนลิขสิทธิ์ 2004 โดย ศิษยาภิบาล ดัค แฮมเม็ทส์

จัดพิมพ์โดย: Lehigh Valley Baptist Church
4702 Colebrook Ave.
Emmaus, PA 18049
USA

สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ ห้ามมิให้นำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปทำซ้ำ หรือเก็บไว้ในระบบที่สามารถนำกลับมาใช้ได้ หรือเปลี่ยนแปลงด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งไม่ว่าจะเป็นด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ วิธีการทางกลไกใดๆ การถ่ายเอกสาร การบันทึก หรือวิธีการอื่นๆ โดยไม่ได้รับการยินยอมจากผู้เขียน เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนมีความประสงค์ที่จะให้ข้อมูลในหนังสือเล่มนี้สามารถช่วยเหลือบุคคลแต่ละคนให้มากที่สุดเท่าที่จะ มากได้ ดังนั้นการอนุญาตให้ทำการผลิตซ้ำจึงเป็นไปได้อย่างมากที่จะมอบให้แก่บุคคลหรือองค์กรใดๆ ที่มีจุดประสงค์อย่าง เดียวกันนี้และได้ติดต่อมายังผู้เขียน

จัดพิมพ์ในประเทศสหรัฐอเมริกา ค.ศ. 2004

จัดพิมพ์ในประเทศไทย ค.ศ. 2006

ข้าพเจ้าได้รับอีเมลหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์จากชายผู้หนึ่งที่อาศัยอยู่ในประเทศแคนาดา เขาได้อธิบายแก่ข้าพเจ้าให้ทราบเขาได้รับความรอดเมื่อหลายปีที่แล้ว เขาได้ไว้วางใจในพระเยซูคริสต์และเข้าร่วมประชุมกับคริสตจักรที่สอนตามพระคัมภีร์และยังได้อุตสาหะพยายามในการรับใช้พระเจ้าในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ฉบับที่เขาเขียนมาหาข้าพเจ้านั้นเขายังได้กล่าวไว้อีกว่าเขาได้รับหนังสือและสื่อสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับประวัติของนิกายแบพติสต์ และขณะที่เขาเริ่มอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ที่มีความเชื่อตามแบบอย่างของนิกายแบพติสต์และได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าพวกเรามีประวัติความเป็นมาอย่างไรเขาก็เริ่มเข้าใจบางสิ่งบางอย่างและเริ่มวิตกกังวลเกี่ยวกับพิธีบัพติศมาที่เขาเคยได้รับมาและยังกังวลเกี่ยวกับสถานภาพของเขาในคริสตจักรที่สอนตามพระคัมภีร์แห่งนั้นด้วย ย้อนกลับไปในอดีตเมื่อศิษยาภิบาลของเขามีความคิดที่จะก่อตั้งคริสตจักรที่สอนตามพระคัมภีร์แห่งนั้นศิษยาภิบาลคนนั้นยังไม่เคยรับบัพติศมาโดยการจุ่มตัวลงในน้ำเลย เพราะฉะนั้นมีอยู่วันหนึ่งเขาได้เรียกกลุ่มผู้ชายบางคนใหม่มาประชุมกันและได้แจ้งแก่คนเหล่านี้ให้ทราบว่าเขามีความประสงค์ที่จะตั้งคริสตจักร ดังนั้นเขาจึงบอกแก่คนเหล่านี้ว่า “ถ้าคุณทำพิธีจุ่มตัวผมลงในน้ำ ผมก็จะย้อนกลับไปทำพิธีจุ่มตัวคุณลงในน้ำด้วย จากนั้นเราก็จะมาตั้งคริสตจักรกัน” และนั่นเป็นวิธีที่พวกเขาก่อตั้งคริสตจักรแห่งนี้ขึ้นมา ซึ่งนี่ไม่ใช่สิ่งที่มีผิดปกติในการเคลื่อนไหวของคริสตจักรหลายแห่งที่ตั้งขึ้นเพื่อจะสอนพระคัมภีร์ พวกเขาได้ตั้ง “คริสตจักร” ด้วยวิธีนี้ บุคคลผู้นี้ได้เขียนจดหมายและบอกแก่ข้าพเจ้าว่าเขาได้พูดคุยกับนักเทศน์แบพติสต์สองท่านและได้เปิดใจแก่ท่านทั้งสองว่า “ผมรู้สึกวิตกกังวลเกี่ยวกับพิธีบัพติศมาของผมที่ผมได้รับไปแล้วนั้น ผมวิตกกังวลเกี่ยวกับข้อเท็จ

จริงที่ว่าผมได้รับบัพติศมาในคริสตจักรที่สอนพระคัมภีร์ ท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้? ท่านคิดว่าผมได้รับบัพติศมาตามคำสอนในพระคัมภีร์หรือเปล่า?” ทั้งสองท่านได้ให้ความคิดเห็นว่าเขาไม่จำเป็นต้องวิตกกังวล เขาได้รับบัพติศมาโดยการจุ่มตัวลงในน้ำแล้วและนั่นเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างแท้จริง แต่มีสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจก็คือเขาได้เขียนมาหาข้าพเจ้าโดยที่ข้าพเจ้าไม่เคยติดต่อกับเขามาก่อน เขาไม่รู้จักข้าพเจ้าจากใครเลย นอกจากได้ฟังคำเทศนาของข้าพเจ้าทางอินเทอร์เน็ตเท่านั้น เขาได้เขียนมาหาข้าพเจ้าและกล่าวไว้ในอีเมลล์ของเขาว่า “ผมยังคงวิตกกังวลอยู่ เพราะสิ่งที่ผมได้อ่านจากพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่นักเทศน์แบปติสต์ทั้งสองท่านได้บอกผมเลยและยังไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ผมได้ปฏิบัติไปแล้วด้วย ผมไม่ทราบว่าผมควรจะทำอย่างไรดี? ท่านจะช่วยผมได้ไหม? ท่านสามารถจะชี้แนะแนวทางที่จะเป็นประโยชน์เพื่อช่วยเหลือผมบ้างได้ไหม?” ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงส่งเทปคำเทศนาที่ได้เทศน์ในการประชุมสำหรับนักเทศน์เมื่อประมาณปีค.ศ.1998 โดยมีเนื้อความใจความเหมือนกับเรื่องที่ข้าพเจ้ากำลังเขียนอยู่ในนี้ไปให้เขาหนึ่งตลับทางไปรษณีย์ ข้าพเจ้าได้เทปคำเทศนานี้มาและได้จัดส่งไปให้เขาทางไปรษณีย์ซึ่งเป็นคำเทศนาที่อธิบายว่าพิธีบัพติศมาตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์นั้นเป็นอย่างไร เขาได้ฟังคำเทศนาจากเทปนั้น แล้วได้เขียนมาหาข้าพเจ้าพร้อมด้วยคำถามอีกสองข้อ ซึ่งข้าพเจ้าได้ตอบคำถามเหล่านั้นให้แก่เขาด้วย คริสตจักรที่ไกลที่สุดที่เขาสามารถจะหาได้อยู่ไกลออกไปถึง 96 กิโลเมตร เมื่อเดือนที่แล้วข้าพเจ้าได้รับจดหมายอีเมลล์จากศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งนั้นเอง ซึ่งเขียนมาขอบคุณที่ข้าพเจ้าได้ส่งเทปคำเทศนาไปให้แก่พี่น้องในพระคริสตคนนั้น ศิษยาภิบาลท่านนั้นได้กล่าวในอีเมลล์ของท่านว่าคำเทศนานั้น

สอนเขาได้อย่างดีทีเดียวและเขาก็พร้อมที่จะกระทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้ว เขาจึงสมัครใจที่จะรับพิธีบัพติศมาและเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งนั้น เขาได้ขับรถเป็นระยะทางถึง 96 กิโลเมตรเพื่อไปปฏิบัติตามในการรับพิธีบัพติศมาตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์ ระยะทาง 96 กิโลเมตรก็เป็นระยะทางที่พระเยซูต้องเดินเพื่อไปรับบัพติศมาในสมัยของพระองค์ด้วย พิธีบัพติศมายังคงเป็นพิธีที่สำคัญในปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงอยากจะพูดคุยกับท่านเกี่ยวกับเรื่องที่ว่า คริสตจักรหรือบุคคลใดๆ ประกอบพิธีบัพติศมาโดยสิทธิอำนาจของผู้ใด? เราให้บัพติศมาโดยสิทธิอำนาจของใคร? ในพระธรรมมัทธิวกที่ 21 เริ่มด้วยข้อ 23 กล่าวว่า “เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร ในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า “ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด คือ บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์” เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ แต่ถาเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ เราก็กลัวประชาชนเพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์” เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด.” (มัทธิว 21:23-27) เมื่อกล่าวถึงพิธีบัพติศมานั้นมีสิ่งสำคัญอยู่ 4 ประการสำหรับการบัพติศมาตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์ที่จำเป็นจะต้องปฏิบัติตาม

1. จะต้องมึรูปร่างแบบตามพระคัมภีร์

ประการแรก ความหมายที่แท้จริงของคำว่า “บัพติศมา” คือ จุ่มลงไป ฟุ่งลงไป หรือจุ่มลงไปจนมิด อันดับแรก พิธีบัพติศมาจะต้องมีรูปแบบตามพระคัมภีร์ คือจะต้องมีการจุ่มลงไปใต้น้ำจนมิด ซึ่งไม่สามารถจะกระทำเป็นอย่างอื่นได้เลย การเทน้ำลงบนศีรษะหรือการพรมน้ำลงกลางศีรษะอย่างที่หลายคนเคยได้รับมาแล่นั้นไม่ใช่พิธีบัพติศมา และไม่เคยเป็นพิธีบัพติศมาที่ปรากฏในพระคัมภีร์เลย การบัพติศมาไม่ได้เป็นอย่างที่ภาพยนตร์มักจะสะท้อนภาพออกมาให้เห็น คือมียอห์นผู้ให้บัพติศมา พาพระเยซูลงไปใต้น้ำ แล้วพระเยซูก็ทรงเดินลงไปใต้น้ำที่ลึกจนถึงหน้าอกของพระองค์ จากนั้นยอห์นก็หยิบถ้วยออกมาตักน้ำนิดหนึ่งแล้วก็เทบนศีรษะพระเยซู ถึงตอนนี้ช่วยอธิบายแก่ข้าพเจ้าหน่อยได้ไหมว่าทำไมพวกเขาจะต้องเดินลงไปใต้น้ำด้วยหากเขาเพียงแต่จะเทน้ำเพียงเล็กน้อยลงบนศีรษะของพระองค์เท่านั้น มันไม่มีเหตุผลเลย แต่นั่นแหละฮอลลีวูด ฮอลลีวูดพยายามจะทำภาพยนตร์ให้เขาได้กับทุกคน เพื่อทุกคนจะชื่นชมกับภาพยนตร์เรื่องนี้ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้เชื่อพระคัมภีร์ตามแบบอย่างของแบปติสต์ ดังนั้นข้าพเจ้าคงจะไม่ชื่นชมกับภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นแน่ เพราะฉะนั้นหากพวกเขาอยากจะทำให้ข้าพเจ้าชื่นชมกับภาพยนตร์เรื่องนี้ละก็ พวกเขาอาจจะกระทำตามวิธีการของพระเจ้าและวิธีการของพระคัมภีร์จะดีกว่า

ข้อความในพระคัมภีร์กล่าวว่าพิธีบัพติศมาจะต้องกระทำด้วยน้ำจำนวนมาก เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากน้ำก็เป็นพิธีที่เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึง ความตาย การถูกฝังไว้และการเป็นขึ้นมาจากความตาย และสิ่งเดียวที่ท่านจะทำเช่นนั้นได้ก็คือจะต้องการจุ่มตัวลงไปใต้น้ำเท่านั้น เพราะฉะนั้น

พิธีบัพติศมาจะต้องมีรูปแบบตามพระคัมภีร์ดังกล่าว

2. จะต้องมีผู้สมัครใจตามพระคัมภีร์

ประการที่สอง จะต้องมีผู้สมัครใจตามพระคัมภีร์ บุคคลที่จะรับบัพติศมาได้นั้นจะต้องเป็นผู้ได้รับความรอดแล้ว ในพระธรรมกิจการบทที่ 2 ขอ 41-42 เรื่อยลง ไปจนถึงขอ 47 เราได้เห็นว่าเขาทั้งหลายได้ต้อนรับพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจยินดี แล้วพวกเขาก็รับบัพติศมาและเขารวมสมทบกับคริสตจักร ในพระธรรมกิจการบทที่ 8 เราได้อ่านเรื่องราวที่ฟิลิปพูดคุยกับขันทีชาวเอธิโอเปียซึ่งนั่งอยู่ในรถม้าขณะที่พวกเขากำลังเดินทางผ่านทะเลทรายและกำลังพูดคุยกันเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ฟิลิปได้เปิดพระธรรมอิสยาห์บทที่ 53 และอธิบายเนื้อหาของข่าวประเสริฐแก่ขันทีคนนั้น และแล้วในทันใดนั้นเองขันทีผู้นั้นได้มีคำถามเกิดขึ้น เขาได้มองออกไปนอกหน้าต่างต่างของรถม้าอย่างเห็นได้ชัดเจนพร้อมกับกล่าวขึ้นว่า “คุณเกิดมีน้ำมีอะไรชัดเจนของไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา” และฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้” และขันทีจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า” (กิจการบทที่ 8 ขอ 36-37) ดังนั้นเราจึงสามารถจะกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า ความรอดเป็นคุณสมบัติสำคัญที่จะต้องมาก่อนที่จะรับบัพติศมาได้ บางคนอาจจะกล่าวว่า “เอาละ ข้าพเจ้าได้รับบัพติศมาแล้วคอยรับความรอดในอีก 5 ปีต่อมา” เปล่าเลย ท่านยังไม่ได้รับบัพติศมา ท่านแค่เปียกน้ำเท่านั้น นั่นไม่ใช่การรับบัพติศมา เพราะพิธีบัพติศมามีไว้สำหรับคนที่รอดแล้วเท่านั้น แต่บางคนอาจจะกล่าวว่า “พวกเขาได้รับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่ง” เปล่าเลย พวกเขาไม่ได้รับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่งเลย เพราะว่าสิ่งที่เขาถูกจุ่มลงไปใต้น้ำครั้งแรกนั้นไม่ใช่การรับบัพติศมา ดัง

นั่นพวกเขาจึงยังไม่เคยได้รับบัพติศมาเลย เขาเพียงแค่เปียกน้ำเท่านั้น เอา
ละท่านอาจจะประกาศตัวว่าท่านรับเชื่อแล้ว แต่ที่ท่านยังไม่ได้รับความ
รอดอย่างแท้จริง ท่านก็เพียงแค่ได่ก้าวเข้าไปในแทงค์น้ำและเปียกน้ำเท่า
นั้น ฟีนองทั้งหลาย ท่านก็ยังคงไม่ได้รับพิธีบัพติศมาหรือหากท่านไม่ได้
ได้รับความรอดเสียก่อน แต่ถาต่อมาท่านได้รับความรอดโดยการไว้วางใจใน
องค์พระเยซูคริสต์ แล้วท่านก็ได้ปฏิบัติตามในการรับบัพติศมา นี่แหละจึง
จะเป็นการรับบัพติศมาตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์ บางคนในพวกท่าน
อาจจะได้รับความรอดตั้งแต่ตอนที่ท่านถูกจุ่มลงในน้ำต่อหน้าเป็นอันมาก
แต่ถาท่านกลับกลาวว่า“เมวาทาพเจาจะถูจุ่มลงในน้ำแล้วแต่นั้นเป็นเวลา
ก่อนที่ทาพเจาจะได้รับความรอด” ถาเป็นอยางนั้นท่านก็ยังไม่ได้รับบัพ
ติศมา และถาพูดกันตามหลักการในพระคัมภีร์แล้วท่านก็จำเป็นต้องปฏิบัติ
ตามองค์พระผู้เป็นเจาด้วยการรับบัพติศมา พิธีบัพติศมาจะเกิดขึ้นภายหลัง
ได้รับความรอดแล้วเสมอ ไม่ใช่เกิดขึ้นก่อนความรอด

3. พิธีบัพติศมาจะต้องมีเหตุผลตามพระคัมภีร์:

ประการที่สาม พิธีบัพติศมาจะต้องมีเหตุผลตามพระคัมภีร์ พิธีบัพ
ติศมาเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่แสดงออกมาเป็นภาพ โดยมีจุดประสงค์ที่
จะให้เกิดขึ้นตามภาพที่แสดงออกมานั้น และเป็นภาพที่แสดงออกถึงการ
เชื่อฟังด้วย ในพระธรรมมัทธิบบทที่ 3 ข้อ 15 พระเยซูตรัสว่า เหตุผลที่พระ
องค์ทรงรับบัพติศมาก็เพื่อที่จะกระทำตามสิ่งที่ชอบธรรมทุกประการ ซึ่ง
เป็นเรื่องของการเชื่อฟังสำหรับบุตรของพระเจ้า เราทั้งหลายปฏิบัติตามใน
การรับพิธีบัพติศมาเพราะเราได้รับคำบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจาและนี่นำ
จะถือว่าสมควรจะเป็นเหตุผลที่เพียงพอแล้วที่จะให้ปฏิบัติตาม พระธรรม
1 เปโตร บทที่ 3 และพระธรรมโรมบทที่ 6 ได้บอกแก่เราว่าพิธีบัพติศมาเป็น

ภาพที่แสดงถึง การสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูคริสต์ นี่เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่มาพร้อมกับพิธีบัพติศมา และด้วยเหตุที่เราเป็นเบปติสต์เราจึงเชื่อในสัญลักษณ์ที่มีอยู่ในพิธีนี้ แต่ไม่เชื่อในความรอดว่าจะมีอยู่ในพิธีดังกล่าวนี้ บางคนเชื่อว่าความบาปทั้งหลายของเขาจะได้รับการชำระล้างออกไปเสียโดยการรับบัพติศมา แทงคนน้ำของเราสกปรกขึ้นแต่ไม่ได้เกิดจากความบาปของท่าน แทงคนน้ำสกปรกเพราะร่างกายสกปรกของท่านที่ย่อยลงไปในตัวคนน้ำนั่นเอง เราจำเป็นต้องทำความสะอาดแทงคนน้ำบ่อยๆ พิธีบัพติศมาไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อความรอดเลย แต่พิธีบัพติศมามีวัตถุประสงค์เพื่อการเป็นพยานให้แก่ผู้อื่นว่าท่านได้รับความรอดแล้ว ท่านใดตายต่อตนเอง และบัดนี้ท่านปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตอย่างที่ท่านได้เป็นขึ้นมาใหม่แล้วและมีชีวิตเพื่อพระเยซูคริสต์ และท่านประสงค์จะดำเนินชีวิตที่ชอบธรรมในองค์พระเยซูคริสต์

4. พิธีบัพติศมาจะต้องได้รับโดยสิทธิอำนาจตามพระคัมภีร์:

ประการที่สี่ พิธีบัพติศมาจะต้องได้รับโดยสิทธิอำนาจตามพระคัมภีร์ บางครั้งเมื่อคนใดยื่นเรื่องนี้เขาก็จะพูดกันว่า “ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าข้าพเจ้าจะเข้าใจเรื่องนี้หรือเปล่า เรื่องนี้เป็นอย่างไรหรือ?” เรื่องนี้ก็คือ เรื่องสิทธิอำนาจตามพระคัมภีร์นั่นเอง ใครมีสิทธิที่จะประกอบพิธีบัพติศมาได้? นี่เป็นคำถามที่ดีทีเดียว ใครมีสิทธิที่จะประกอบพิธีบัพติศมาได้? ชายผู้หนึ่งสามารถจะกล่าวได้ใหม่ว่า “คุณรู้ไหมผมอยากจะตั้งคริสตจักรสักแห่งหนึ่ง ผมมีกลุ่มชาวบ้านที่นี่ที่อยากจะตั้งคริสตจักรด้วยกัน แต่ไม่มีใครในกลุ่มของเราที่เคยผ่านพิธีบัพติศมาแบบจุ่มลงในน้ำมาก่อนเลย แต่เราทุกคนเชื่อพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นพระผู้ช่วยไถ่รอดของเรา ทำไมคุณไม่ทำพิธี

จุ่มผมลงในน้ำละ แล้วผมก็จะทำพิธีจุ่มคุณลงในน้ำบ้าง จากนั้นเราก็จะทำพิธีจุ่มชาวบ้านคนอื่นๆที่นี่ แล้วเราก็จะเรียกกลุ่มของเราเองว่าเป็นคริสตจักร” เรามีสิทธิเช่นนั้นหรือ? นั่นเป็นคำถามที่ดีมาก ใครก็ตามที่ทำพิธีจุ่มผู้อื่นลงในน้ำมีสิทธิที่จะเรียกพิธีนั้นว่าเป็นพิธีบัพติศมาได้หรือไม่? นี่เป็นหลักคำสอนที่ค่อนข้างแคบและจำเพาะเจาะจงมาก ข้าพเจ้ารู้ว่าบางคนอาจจะไม่ชอบหลักคำสอนเรื่องนี้ พวกเขาบอกว่า “คุณมีความคิดที่คับแคบเกินไป คุณอาจจะทำให้นิกายอื่นๆ โกรธเคืองได้” ฟังนองทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะทำให้คนหนึ่งคนใดหรือนิกายอื่นใดโกรธเคืองเลย แต่พวกมันอย่างตรงไปตรงมานะ ถ้าข้าพเจ้าคิดว่า “นิกาย” อื่นใดเป็นคริสตจักรที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ นั่นแหละเป็นคริสตจักรที่ข้าพเจ้าอยากจะเข้าไปรวมด้วย ถ้าข้าพเจ้าคิดว่าเพรสไบทีเรียนเป็นคริสตจักรที่พระเยซูก่อตั้งขึ้น ข้าพเจ้าจะไปเป็นเพรสไบทีเรียน ถ้าข้าพเจ้าคิดว่าคาทอลิกเป็นคริสตจักรของพระเยซูข้าพเจ้าจะไปเป็นคาทอลิก การกระทำเช่นนี้ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกวุ่นวายใจเลย ข้าพเจ้าเปลี่ยนอย่างนั้นได้เลยถ้าท่านสามารถจะแสดงและอธิบายจากพระคัมภีร์ได้ว่ากลุ่มหนึ่งไม่ถูกต้องและกลุ่มอื่นๆถูกต้องตามพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าก็จะยอมไปเขาเป็นกลุ่มอื่นด้วยเพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ที่นี้เพื่อจะเอาใจมนุษย์ แต่ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้เพื่อจะให้เป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้ช่วยในรอดของข้าพเจ้า ในอีกแง่มุมหนึ่ง ถ้าการเป็นแบพติสต์เป็นสิ่งที่จะต้องเป็นแล้วละก็ และข้าพเจ้าก็เชื่อว่าหลักคำสอนที่นั่นเป็นสิ่งที่พระคัมภีร์สั่งสอนมา ถ้าเป็นเช่นนั้นนั้นก็จะเป็นจุดยืนที่ข้าพเจ้าจะขอยืนหยัดต่อไป ข้าพเจ้าจะไม่ขอก้าวคำแก้ตัวสำหรับการมีความเชื่อนี้เลย ข้าพเจ้าไม่ได้ลองดูแล้วก็รู้สึกยังทะนงกับการมีความเชื่อเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่อยากจะเดินโออวดราวกับว่าข้าพเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับสัจธรรมเป็นพิเศษ

แต่ถ้าจะให้พูดกันอย่างตรงไปตรงมาและอย่างสุจริตใจนะข้าพเจ้าเชื่อว่าแบบพติสตร์มีหลักความเชื่อที่ถูกตอง ข้าพเจ้าเชื่อเช่นนั้นจริงๆ

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพูดคุยกับสามีภรรยาคนหนึ่งและพวกเขาก็ถามขึ้นมาว่า “แล้วพวกคุณที่เป็นแบบพติสตร์นี่มันเป็นอย่างไรกันหนอ?” ข้าพเจ้าสามารถบอกได้จากวิธีการเริ่มสนทนาว่าเธอไม่ได้ยินดีกับพวกเราเลย เธอไม่เคยไปคริสตจักรแบบพติสตร์และไม่อยากจะไปคริสตจักรแบบพติสตร์ด้วย เธอไม่ชอบ คริสตจักรแบบพติสตร์ของเราอย่างที่เป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าคำเทศนาไม่สบายอารมณ์เธออย่างยิ่ง เช้าวันนั้นข้าพเจ้าเทศนาเกี่ยวกับความรอด ข้าพเจ้าคิดว่าคนตรีก็ไม่น่าสบายอารมณ์เธอเช่นกันเพราะพวกเขาต้องการอะไรบางอย่างที่แตกต่างออกไปจากนี้ พวกเขาบอกข้าพเจ้าว่าเขาไม่ต้องการคนตรีร่วมสมัย เขาต้องการคนตรีรีโอด แต่พวกเขาเห็นว่าเราไม่นิยมคนตรีแบบนั้นเลย พวกเขาแะเขามาสนมัสการกับเราเพียงครั้งเดียวก็พอจะเดาออกแล้ว นอกจากนี้ยังมีสิ่งอื่นๆอีกที่พวกเขาไม่ชอบเอาเสียเลย อย่างไรก็ตามเธออยากจะทำ “พวกคุณที่เป็นแบบพติสตร์นี่มันเป็นอย่างไรกันหนอ?” ข้าพเจ้าจึงพูดคุยกับเธอเล็กน้อยโดยได้อธิบายว่าแบบพติสตร์มาจากไหน และอธิบายว่ามีกลุ่มเพียง 2 กลุ่มเท่านั้นที่อ้างว่ากลุ่มของตนเองย้อนหลังกลับไปจนถึงช่วงเวลาของพระเยซูคริสต์ ซึ่งก็คือ คาทอลิกและแบบพติสตร์ นิกายเม็ทโอดิสตตร์รู้ว่าพวกเขาไม่ได้ย้อนหลังกลับไปจนถึงตรงจุดนั้น นิกายเพรสไบทีเรียนรู้ว่าพวกเขาไม่ได้ย้อนหลังกลับไปจนถึงตรงจุดนั้น นิกายนาซารีนรู้ว่าพวกเขาไม่ได้ย้อนหลังกลับไปจนถึงตรงจุดนั้น คริสตจักรของคริสตเองก็รู้ว่าพวกเขาไม่ได้ย้อนหลังกลับไปจนถึงตรงจุดนั้น ข้าพเจ้าหมายความว่าหากท่านลองพิจารณากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเหล่านี้โดยไม่คำนึงถึงว่าจะต้องเป็นกลุ่มใดเพราะว่ากลุ่มต่างๆเหล่านี้ได้แยกตัวออกจาก

นิกายอื่นทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการแยกตัวออกมาจากศาสนจักรคาทอลิกหรือแยกจากกลุ่มที่แตกออกมาจากกลุ่มที่แตกออกมาจากศาสนจักรคาทอลิกอีกทีหนึ่งก็ตาม มีเพียงเบปติสต์เท่านั้นที่กล่าวอ้างว่าไควารากฐานของตนเองย้อนกลับไปจนถึงช่วงเวลาของพระเยซูคริสต์ และมีเพียงคาทอลิกเท่านั้นที่กล่าวอ้างเช่นนี้ด้วย ดังนั้นจึงมีเพียง 2 กลุ่มเท่านั้น พระเยซูคงจะก่อตั้งศาสนจักรคาทอลิกหรือมิฉะนั้นพระองค์ก็คงก่อตั้งคริสตจักรเบปติสต์ ข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงจะไม่ต้องอ่านพระคัมภีร์ไปไกลซั๊กเท่าไรก่อนที่จะคิดออกว่าไม่ใช่ศาสนจักรคาทอลิกหรือที่พระเยซูได้ก่อตั้งขึ้นมา

ดังนั้นเราจะมาพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องพิธีบัพติศมานี้ ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ดูพระธรรมมัทธิวกบทที่ 21 เพื่อพิจารณาตามมุมมองของพระคัมภีร์ว่าจำเป็นจะต้องเป็นสิทธิอำนาจของผู้ใดที่จะประกอบพิธีบัพติศมาได้ โปรดสังเกตตรงที่ว่าพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระเยซูและพวกเขาได้ทูลถามพระองค์ว่า “ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” ท่านไปเอาสิทธิที่จะสั่งให้เราทำสิ่งนั้นสิ่งนี้มาจากไหน? นี่อาจจะเป็นระดับเสียงที่ไซในคำถามนี้ก็ได้ ข้าพเจ้าเองก็ถูกถามด้วยคำถามนี้ในระดับเสียงเดียวกันนี้แหละ คุณไม่สามารถจะแน่ใจได้เลยว่าคนเหล่านี้จะกั้คุณ ดีคุณหรือจะทำอะไรคุณ แต่คนกลุ่มนี้ไม่ยินดีกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเลย “ท่านไปเอาสิทธิอำนาจของท่านมาจากไหน” พระเยซูทรงถามคำถามที่ดีทีเดียว และข้าพเจ้าก็ชอบคำถามที่พระองค์ทรงถามด้วย พระองค์ตรัสว่า “ท่านตอบคำถามนี้แก่เราก่อนเถิด คือยอห์นให้บัพติศมาพวกของเขาด้วยสิทธิอำนาจอันใด ถ้าท่านตอบคำถามนี้แก่เราเราก็จะบอกท่านว่าเรากระทำสิ่งที่เรากำลังกระทำอยู่นี้ด้วยสิทธิอำนาจอันใด” พระเยซูไม่ใช่ผู้ที่ถูกตอนจนจนมุมแล้วก็ต้องตอบคำถาม

ของทุกคนเพียงเพราะพวกเขาถามคำถามนั้นๆ บางครั้งท่านกับข้าพเจ้าก็เคยถูกถามแล้วก็รู้สึกอึดอัดเล็กน้อยและคิดว่า “โอ ข้าพเจ้าต้องให้คำตอบหรือไม่” ท่านไม่ต้องให้คำตอบหรือ พระเยซูเองก็ไม่ได้ให้คำตอบเสมอไป พระองค์กำลังจัดการกับกลุ่มคนที่ชอบโกหกและคนเหล่านี้ไม่ต้องการที่จะบอกสิ่งที่พวกเขาคิดจริงๆ หรือ พวกเขาพูดว่า “เอาละ พระเยซู หากท่านบอกความจริงแก่เรา เราก็มักจะปฏิบัติตามความจริงนั้น” พวกเขาไม่ได้สนใจความจริงหรือ พวกเขาสนใจอยู่เรื่องเดียวเท่านั้น คือการพยายามที่จะกระทำให้อูเหมือนว่าพระเยซูเป็นคนโง่เขลา นั่นเป็นสิ่งที่พวกเขาอยากเห็น ดังนั้นพวกเขาจึงพูดขึ้นว่า “ท่านจงบอกแก่เราเถิดว่า ท่านทำเช่นนั้นด้วยสิทธิอำนาจอันใด” และพระเยซูก็ตรัสว่า “เอาละ เราจะขอถามคำถามท่านสักข้อหนึ่งและถ้าท่านตอบคำถามข้อนี้เราก็จะตอบคำถามของท่านด้วย ยอห์นให้บัพติศมาด้วยสิทธิอำนาจของผู้ใด? ท่านจงบอกเราว่าท่านคิดอย่างไร” แต่ก่อนที่เขาทั้งหลายจะตอบคำถามเขาได้พูดกับพวกของเขาเองว่า “นี่แก๊งใหม่ หากเรากล่าวว่ายอห์นมาจากสวรรค์ พระองค์ก็จะย้อนกลับมาถามพวกเราว่า แล้วเหตุไฉนเราจึงไม่ปฏิบัติตามยอห์นแล้ว เราไม่อยากจะตอบคำถามนั้น แต่เราบอกแก่พระองค์ว่าสิทธิอำนาจของยอห์นมาจากมนุษย์และยอห์นไม่ได้มาจากพระเจ้าอย่างแท้จริงแต่ใดกระทำการนี้ด้วยตัวของท่านเอง ถ้าตอบเช่นนั้นทุกคนก็จะพากันโกรธเคืองเรา เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่กำลังฟังเราอยู่ เราพยายามที่จะต้อนพระเยซูให้จมนม แต่ประชาชนเหล่านี้ก็อาจจะต้อนเราให้จมนมได้เช่นกัน เพราะว่ากลุ่มคนเหล่านี้จะโกรธเคืองเนื่องจากพวกเขาคิดว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์ แต่เราไม่อยากจะบอกพวกเขาว่าเราคิดอย่างไรจริงๆ” ข้าพเจ้าเกลียดเวลาที่คนไม่ยอมพูดความจริง ข้าพเจ้าคิดว่าเราควรจะซื้อสัตย์ต่อผู้อื่น บาง

คนอาจจะกล่าวว่า “ท่านคิดว่านี่เป็นหลักคำสอนจากพระคัมภีร์หรือคิดว่าเป็นเพียงแนวคิดที่มนุษย์คิดขึ้นมาเองเท่านั้น?” ขอให้บอกความจริงเลย ท่านไม่จำเป็นต้องโกหกหลอกลวงคนหรือ ท่านไม่จำเป็นต้องกลัวที่จะบอกความจริง พระเยซูเองยังไม่กลัวที่จะบอกความจริงเลย แต่คนพวกนี้กลัวที่จะบอกพระเยซูและประชาชนว่าจริงๆ แล้วพวกเขาเชื่ออะไรกันแน่ พวกเขาบอกว่า “เราไม่สามารถจะบอกพระองค์ว่าบัญญัติสมาดังกล่าวมาจากสวรรค์ เพราะมีฉะนั้นพระองค์ก็จะถามพวกเราว่า เหตุไฉนเราจึงไม่รับบัญญัติมาแล้ว และเราก็ไม่สามารถจะบอกพระองค์ว่าบัญญัติสมาดังกล่าวมาจากมนุษย์ เพราะประชาชนจะโกรธเราและเราก็ไม่อยากจะให้ประชาชนหันมาโกรธเราด้วย”

ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวว่า “ท่านทราบไหมว่าเราเองก็กำลังคิดใคร่ครวญเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เรายังหาคำตอบไม่ได้เลย” เจ้าคนโกหกเอ๋ย! พวกเขาพูดอย่างแนบเนียนแล้วว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ “พระองค์มาจากพญามาร” นั่นแหละสิ่งที่พวกเขา กำลังคิดอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า “เอาละ ถ้าท่านทั้งหลายไม่สามารถจะตอบคำถามง่าย ๆ ขอนี้ได้ เราก็ไม่มีคำตอบให้แก่ท่านเช่นกัน” แล้วจึงทรงหันหลังกลับและเดินจากไปเสีย

แต่โดยเนื้อแท้แล้วสิ่งที่พระองค์กำลังตรัสก็คือ มีความคิดเห็นอยู่ 2 ประการ ท่านเชื่อว่าพิธีบัญญัติของยอห์นผู้ให้บัพติศมานั้นเป็นไปตามพระคัมภีร์ เป็นพิธีบัญญัติตามหลักคำสอนของพระคัมภีร์ มาจากสวรรค์และมาจากพระเจ้าหรือเปล่า? หรือท่านเชื่อว่ายอห์นคิดพิธีบัญญัติขึ้นมาเอง? นี่เป็นคำถามและเป็นคำถามที่ถามอย่างง่าย ๆ และข้าพเจ้าคิดว่าใครก็ตามที่ตอบคำถามข้อนี้จากพระคัมภีร์โดยตรงก็จะต้องตอบคำถามในลักษณะเดียวกับที่ข้าพเจ้าตอบอยู่ที่นี่เอง ยอห์นถูกส่งมาจากพระเจ้าอย่างชัด

เจนและยอห์นก็ให้บัพติศมาด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแท้จริงด้วย
ข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะมีใครสามารถปฏิเสธได้หากคนเหล่านั้นเชื่อสัตย์กับคำ
ตอบของตนเอง สิทธิอำนาจเป็นสิ่งสำคัญจริงๆ

คุณอาจจะถามว่า “ท่านหมายความว่าอย่างไรที่ว่าสิทธิอำนาจเป็น
สิ่งสำคัญ?” ขอให้ข้าพเจ้าอธิบายอย่างนี้เถิด ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเองก็เห็น
ว่าสิทธิอำนาจเป็นสิ่งสำคัญ ในพระคัมภีร์พระธรรมยอห์น บทที่ 1 ข้อ 6 ได้
กล่าวว่า “มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงไช้มา ชื่อยอห์น” ชื่อของเขาคือยอห์น
และเขาได้ถูกส่งมาจากไหนนะ? เขาได้ถูกส่งมาจากพระเจ้า เขาไม่ได้สร้าง
แนวคิดทั้งหมดเกี่ยวกับพิธีบัพติศมาขึ้นมาเองเลย เขาไม่เหมือนกับอาจารย์
เทียมเท็จบางคนในวิทยาลัยพระคัมภีร์เทียมเท็จซึ่งมีอยู่ที่วอชิงตันที่สอน
ว่า “ท่านทราบไหมว่า ที่จริงแล้ว ยอห์นนำเอาพิธีบัพติศมามาจากลัทธิเฮส-
เซ็นของศาสนายิว มีลัทธิของศาสนายิวลัทธิหนึ่งซึ่งเป็นพวกที่เชื่อในการ
ทำพิธีจุ่มคนลงในน้ำอยู่แล้ว และยอห์นก็...” ฟีนองทั้งหลาย นั่นเป็นการ
โกหกอย่างร้ายกาจทีเดียว เพราะว่าพระเจ้าทรงส่งยอห์นมาและยอห์นก็ทำ
พิธีบัพติศมาด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระธรรมในข้อ 33 กล่าวว่า ข้าพ-
เจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ผู้ใดทรงไช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วย
น้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเขาเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมา
และสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ยอห์น กล่าวว่า “พิธีบัพติศมาของข้าพเจ้าเกิดขึ้นเพราะพระเจ้าทรงตรัสสั่ง
ให้ข้าพเจ้ากระทำนั่นเอง” นั่นเป็นเหตุที่ข้าพเจ้าให้บัพติศมาแก่ชาวบ้าน
ยอห์นไม่ได้คิดค้นอะไรที่แปลกๆขึ้นมาแล้วกล่าวว่า “คุณทราบไหมว่านี่
เป็นแนวคิดที่แปลกจริงๆ แต่ข้าพเจ้าคิดว่าแนวคิดที่แปลกๆ อย่างนี้น่าจะ
สามารถดึงดูดความสนใจของคนได้” ยอห์นไม่ได้พยายามที่จะกระทำสิ่ง

แปลกๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของคน ยอห์นใส่ใจแต่การที่จะเชื่อฟังพระเจ้า แล้วยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็ใส่ใจในเรื่องสิทธิอำนาจด้วย ขอให้สังเกตสิทธิอำนาจที่ยอห์นได้รับมานี้ พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ในพระธรรมมัทธิวกบที่ 3 ขอ 13 ว่า “แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหา ยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน” พระเยซูต้องเดินเป็นระยะทางถึง 96 กิโลเมตร พระองค์ไม่มีรถยนต์ พระองค์ไม่มีเครื่องบิน พระองค์ไม่มีรถไฟ หรือรถเมล์ พระองค์ต้องเดินเป็นระยะทางถึง 96 กิโลเมตร ท่านเคยเดินเป็นระยะทาง 96 กิโลเมตรไหม? ข้าพเจ้าไม่เคยและข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าจะข้าพเจ้าจะสนใจที่จะทำเช่นนั้นหรือเปล่า แต่พระเยซูทรงเดินเป็นระยะทางถึง 96 กิโลเมตรเนื่องจากพระองค์ทรงถือว่าพิธีบัพติศมาเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ทำไมพระองค์จึงไม่สามารถรับบัพติศมาในแคว้นกาลิลีเสียเลยล่ะ? ในทะเลสาบกาลิลีนี้มีน้ำต้งมากมายและก็เป็นน้ำที่อยู่ในสภาพดีด้วย พระองค์สามารถจะรับบัพติศมาที่นั่นได้ พระองค์สามารถจะตรัสว่า “นี่ เปโตร มาที่นี่แล้วก็จุ่มตัวเราลงในน้ำสิ” แต่เหตุใดพระองค์ไม่ได้กระทำเช่นนั้นล่ะ? คำตอบนั้นง่ายมาก พระเยซูทรงทราบว่าเปโตรไม่สามารถจะให้บัพติศมาแก่พระองค์ได้ ยากอบไม่สามารถจะให้บัพติศมาแก่พระองค์ได้ อันดรูไม่สามารถจะให้บัพติศมาแก่พระองค์ได้ ไม่มีใครที่มีสิทธิจะให้บัพติศมาแก่พระองค์ได้นอกจากผู้ที่มีสิทธิอำนาจนี้เท่านั้น และในสมัยของพระเยซูมีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่มีสิทธิอำนาจตรงนี้ซึ่งก็คือยอห์นผู้ให้บัพติศมาผู้ซึ่งได้รับสิทธิอำนาจมาจากพระเจ้านั่นเอง นี่เป็นเหตุผลเพียงประการเดียวที่พระเยซูต้องเสด็จไปหา ยอห์น ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นเพราะยอห์นมีสิทธิอำนาจดังกล่าวนั่นเอง

พระเยซูได้มอบสิทธิอำนาจอันเดียวกันนี้ให้แก่เหล่าอัครสาวกด้วย

พระคัมภีร์กล่าวไว้ในพระธรรมยอห์นบทที่ 4 ข้อ 1 ว่า เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น นอกจากนี้แล้วยังมีข้อพระคัมภีร์กล่าวไว้ในข้อ 2 ในวงเล็บอีกว่า (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) มีข้อความที่น่าสนใจที่ได้บันทึกไว้ในข้อ 1 ที่ได้กล่าวว่า พระเยซูทรงให้บัพติศมาพวกเขา ส่วนในข้อ 2 กล่าวว่า พระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมา แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้บัพติศมาเหล่านี้ ดังนั้นจึงสามารถลงความเห็นได้อย่างชัดเจนว่า บรรดาสาวกหรืออัครสาวกที่กำลังให้บัพติศมาเหล่านี้ได้ให้บัพติศมาโดยได้รับความเห็นชอบและสิทธิอำนาจจากพระเยซูนั่นเอง ดังนั้นพิธีบัพติศมาเหล่านี้จึงเกิดขึ้นโดยการได้รับความเห็นชอบและสิทธิอำนาจจากพระเยซูในการประกอบพิธีเหล่านั้นแล้ว ซึ่งก็เท่ากับว่าพระเยซูได้ทรงทำพิธีบัพติศมาด้วยพระองค์เอง แม้ว่าจะเป็นพวกสาวกที่ได้กระทำพิธีจุ่มลงในน้ำก็ตาม

แล้วพระเยซูก็ได้มอบสิทธิอำนาจนี้แก่คริสตจักรของพระองค์ด้วยเช่นกัน พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ในพระธรรมมัทธิวกบทที่ 28 ข้อ 16-20 ว่า “แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็เข้าไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากาซาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้ และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่ พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า “ฤทธาานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูก่อน เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก เอเมน” พระเยซูได้ทรงประทานสิทธิอำนาจที่จะออกไป

ประกาศพระวณะของพระเจ้า ทำพิธีบัพติศมา และที่จะสั่งสอนและฝึก
ฝนคนเหล่านั้น แล้วจึงให้จัดกลุ่มคนเหล่านั้นเขาเป็นคริสตจักรเพื่อจะฝึก
ฝนและหนุนใจพวกเขาให้ออกไปกระทำเช่นเดียวกันนี้ด้วย

แล้วก็มีคำถามขึ้นมาว่า พระเยซูทรงประทานพระมหาบัญชานี้ให้
แก่ผู้ใด? ข้าพเจ้าอยากจะให้ขอเสนอแนะแก่ท่านในเรื่องนี้สักเล็กน้อย ขอ
ให้ท่านนั่งลงและลองใคร่ครวญอย่างจริงจังสักครู่ มีความเป็นไปได้เพียง
3 ประการเท่านั้นเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าใครเป็นผู้ได้รับพระมหาบัญชานี้ ประ-
การแรกพระมหาบัญชานี้อาจจะทรงประทานให้แก่พวกอัครสาวก แต่นั่น
จะทำให้เกิดการขาดช่วงและทำให้เราเกิดปัญหาขึ้นตามมาได้ เพราะถ้า
กรณีนี้เป็นจริงแล้วละก็ หากเป็นเช่นนั้นกลุ่มคนที่มีสิทธิอำนาจที่จะประ-
กาศข่าวประเสริฐ ที่จะให้บัพติศมาได้และฝึกฝนคนอื่นๆ ได้ก็คงมีเพียง
อัครสาวกพวกเดียวเท่านั้น และเมื่ออัครสาวกเหล่านี้ตายไป ทุกอย่างก็คง
จบสิ้นลงเพียงแค่นั้น แต่พระเยซูตรัสว่า เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป
จนกว่าจะสิ้นโลก วันนี้ไม่มีเหล่าอัครสาวกแล้ว พวกเรายังมาไม่ถึงเวลา
ที่จะสิ้นโลกเลยแต่เหล่าอัครสาวกก็ไม่ได้อยู่กับเราเสียแล้ว หากพระองค์
ทรงประทานแก่เหล่าอัครสาวกพวกเดียวเท่านั้นก็คงมีอะไรบางอย่างผิด
ไปจากแผนการของพระเยซูแล้ว

แนวคิดที่สอง ก็คือ พระมหาบัญชาดังกล่าวได้ทรงประทานให้แก่ผู้
เชื่อแต่ละคนและทุกคนก็มีภาระหน้าที่ที่จะต้องประกาศข่าวประเสริฐให้
เผยแพร่ออกไป ที่จะเป็นพยานแก่ผู้อื่น และหากท่านนำคนมาสู่ความรอด
ได้ท่านก็จะต้องรับหน้าที่ในการจุ่มเขาลงในน้ำต่อไป จากนั้นท่านก็ต้อง
ฝึกฝนผู้ที่เชื่อใหม่ โดยสอนเขาทั้งหลายให้รู้จักสิ่งสารพัดเหล่านี้และมอบ
หมายพวกเขาให้ออกไปประกาศต่อไป ซึ่งนั่นดูเหมือนว่าจะมีเหตุผลที่ดี

มากหากจะทรงประทานให้แก่บุคคลแต่ละคน แต่ปัญหากับแนวคิดนี้ก็คือ
ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไรว่าบุคคลที่นำข้าพเจ้าให้ไปถึงพระเยซูคริสตนั้น
ตัวเขาเองนั้นได้รับความรอดแล้ว? ถ้าในขณะเวลานั้นเขายังไม่รอด และ
ถ้าต่อมาเขาได้รู้จักกับพระเยซูคริสต์และกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “นี่ยังมีอีกเรื่อง
หนึ่งนะ ฉันดีใจที่คุณฟังฉันและยอมให้ฉันทำพิธีจุ่มคุณลงในน้ำ แต่ฉันจำ
เป็นต้องบอกคุณว่าฉันฟังจะได้รับความรอด เมื่อก่อนนี้นะฉันคงยังไม่ได้
รอดจริงๆ หรือ?” และแล้วในทันใดนั้นเอง พิธีบัพติศมาที่ข้าพเจ้าเคยได้รับ
มาแล้วนั้นก็กลายเป็นโมฆะ ไม่มีผลและไรค่าโดยสิ้นเชิง ดังนั้นข้าพเจ้าจึง
ต้องออกไปรับบัพติศมาจากผู้อื่นที่ได้รับความรอดแล้ว แต่ก็อีกนั่นแหละ
ข้าพเจ้าคงไม่สามารถจะทราบได้อย่างแน่นอน มิใช่หรือ? ข้าพเจ้าเคยได้ยิน
เกี่ยวกับเรื่องที่ศิษยาภิบาลตั้งหลายคนที่จะได้รับความรอดหลังจากที่
ท่านได้เลี้ยงดูผู้เชื่อมาเป็นเวลาหลายปี ข้าพเจ้าได้อยู่กับมิชชันนารีในพื้นที่
ที่ที่ออกไปประกาศข่าวประเสริฐขณะที่ท่านได้รับความรอดในพื้นที่ประ-
ภาคนั้นเอง เรามีฆ่านายกที่ฟังจะได้รับความรอดในภายหลัง เรามีสมาชิก
คริสตจักรหลายคนที่จะได้รับความรอดในภายหลัง ไม่ได้มีเพียงคริสต-
จักรเดียวเท่านั้นที่มีประสบการณ์ดังกล่าว เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในคริสต-
จักรทั่วโลก เราไม่ทราบว่าใครรอดแล้ว เราไม่ทราบใจของคนหนึ่งว่าต่าง
จากคนอื่นอย่างไร สิ่งที่ท่านและข้าพเจ้าสามารถจะทำได้ก็คือการตรวจดู
ผลในชีวิตโดยการดูจากภายนอกเท่านั้น แต่เราไม่สามารถจะรู้จักจิตใจของ
เขาได้เลย ดังนั้นหากพระเยซูตรัสว่าใครทรงประทานสิทธิอำนาจให้แก่ผู้ที่
รอดแต่ละคน เราก็จะมีปัญหาตรงนี้ เพราะเราไม่สามารถจะแน่ใจได้เลยว่า
ผู้ที่นำเราจุ่มลงในน้ำนั้นตัวเขาเองนั้นเป็นคริสเตียนที่รอดแล้วอย่างแท้จริง
นั่นจะนำเราไปสู่แนวคิดที่ 3 ซึ่งเป็นทางเลือกที่คนของพระเจ้าได้

เลือกตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมาโดยไม่มีใครพยายามที่จะโต้แย้งในเรื่องนี้จนกระทั่งศตวรรษที่ผ่านมาเอง คือเรื่องที่มีสิทธิอำนาจในการบัพติศมานี้ไม่ได้ถูกมอบให้แก่แต่ละบุคคลและไม่ได้ถูกมอบให้แก่เหล่าอัครสาวกหรือนักเทศของคริสตจักร แต่สิทธิอำนาจดังกล่าวได้ถูกมอบให้แก่คริสตจักรท้องถิ่น และถ้าคริสตจักรนั้นเป็น คริสตจักรที่แท้จริงแล้วละก็พวกเขาที่มีสิทธิอำนาจที่จะทำพิธีบัพติศมาได้ แต่หากพวกเขาไม่ใช่คริสตจักรที่แท้จริงพวกเขาก็ไม่มีสิทธิอำนาจและไม่มีสิทธิที่จะเอาใครไปจุ่มลงในน้ำตามพระบัญชาในพระคัมภีร์ใหม่ได้ นี่คือทางเลือก และนี่คือจุดยืนของพระคัมภีร์ในคืนวันนี้ คุณอาจจะถามคำถามซึ่งก็คงจะเป็นคำถามที่ดีทีเดียวที่จะถามว่า “นี่เป็นแนวคิดใหม่และเป็นสิ่งที่คุณสร้างขึ้นมาเองโดยที่ไม่มีใครเชื่อเลยหรือเปล่า?” ขอให้อาพเจานำท่านไปพิจารณาจุดยืนของนิกายแบพติสต์สักเล็กน้อยเราได้เห็นจุดยืนของพระคัมภีร์แล้วแต่ได้โปรดขอให้อาพเจานำท่านไปพิจารณาจุดยืนของแบพติสต์และพูดคุยกับท่านจากข้อมูลทางประวัติศาสตร์บ้าง เราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของนิกายแบพติสต์มาบ้างแล้ว แต่ขอให้อาพเจาได้กล่าวถึงจุดยืนของแบพติสต์สักเล็กน้อยเถิด

นี่เป็นการยกคำพูดที่น่าสนใจมากที่สุดก็คือในปีพ.ศ.2397 (หรือค.ศ.1854) สมาคม เพรสไบทีเรียนได้จัดการประชุมขึ้นที่เมืองบัฟฟาโล รัฐนิวยอร์ก และคนเหล่านั้นได้มาร่วมประชุมกันเพื่อตอบคำถามที่ว่า “พิธีบัพติศมาที่ได้รับจากศาสนจักร โรมันคาทอลิกนั้นถูกต้องหรือเปล่า?” หากมีผู้หนึ่งผู้ใดมาจากศาสนจักร โรมันคาทอลิกแห่งหนึ่งและมาขอเข้าร่วมกับคริสตจักรเพรสไบทีเรียนของเราแล้วละก็เราควรจะยอมรับเขาให้เขาร่วมเป็นสมาชิกหรือไม่? บรรดาคนซึ่งอยู่ในที่ประชุมต่างก็ได้อภิปรายโต้เถียง

กันมากมาย แล้วก็ควรมีรายงานของเสียงส่วนใหญ่ออกมาพร้อมๆ กับรายงานของเสียงส่วนน้อย รายงานของเสียงส่วนใหญ่ ก็คือพิธีบัพติศมาและพิธีแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้เหล่านั้นไม่ถูกต้องเนื่องจากศาสนจักรโรมันคาทอลิก “ไม่ใช่คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ ดังนั้นพิธีบัพติศมาเหล่านั้นจึงถือเป็นโมฆะและไม่มีผลอะไรเลย” ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องดังกล่าวน่าสนใจมาก เพราะว่าคนกลุ่มนี้ไม่ใช่แบบบัพติศมาแบบดั้งเดิม แต่เป็นเพียงกลุ่มเพรสไบทีเรียนเท่านั้น รายงานจากเสียงส่วนใหญ่ของกลุ่มเพรสไบทีเรียนในปี ค.ศ. 1854 ที่เมืองบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์กล่าวว่า พิธีบัพติศมาของศาสนจักรโรมันคาทอลิกถือเป็นโมฆะและไม่มีผลอะไรเลย “เราจะไม่ยอมรับพิธีบัพติศมานั้น หากมีผู้หนึ่งผู้ใดที่มาจากศาสนจักรโรมันคาทอลิกเข้ามายังคริสตจักรของเรา เราไม่สามารถจะยอมรับในเรื่องเช่นนี้เลย พวกเขาจะต้องได้รับบัพติศมาจากที่นี่เท่านั้น”

แต่รายงานของเสียงส่วนน้อยก็แถลงออกมาโดยกล่าวว่า หากพวกเขาปฏิเสธว่าศาสนจักรของกรุงโรมไม่ใช่คริสตจักรที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์แล้วละก็ กลุ่มของพวกเขาเองก็ไม่ใช่คริสตจักรด้วยเพราะพวกเขาแยกออกมาจากศาสนจักรโรมันคาทอลิก ช่างเป็นเรื่องที่น่าขำจริงๆ ที่รายงานของเสียงส่วนใหญ่ถูกต้อง และรายงานของเสียงส่วนน้อยก็ถูกต้องเช่นกัน รายงานของเสียงส่วนน้อยกล่าวว่า “เราแยกตัวออกมาจากศาสนจักรโรมันคาทอลิกโดยที่เราได้รับพิธีบัพติศมาจากที่นั่น และหากเราจะกล่าวว่าคนเหล่านี้จะเขาร่วมกับเราไม่ได้หากไม่ได้รับพิธีบัพติศมาเสียก่อน นั่นก็เท่ากับว่าเรากำลังขัดแย้งกับตัวเราเองเนื่องจากเราได้กระทำในสิ่งเดียวกันนั่นเอง” และพวกเขาก็กล่าวได้อย่างถูกต้องเสียด้วย ถ้าอย่างนั้นแล้วคำตอบคืออะไรล่ะ? คำตอบก็คือ อย่าเป็นเพรสไบทีเรียนเลย มาเป็นแบบบัพติศมา

กันดีกว่า

เอาละ ใ้เรามาลองมองย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์กันสักหน่อย ในศตวรรษที่ 3 ได้มีข้อขัดแย้งเกิดขึ้นเป็นเวลาหลายร้อยปี ซึ่งข้อขัดแย้งนี้ ก็ยังมีอยู่จนถึงสมัยปฏิรูปความเชื่อทีเดียว (คือในช่วงศตวรรษของปีค.ศ. 1500) ศาสนจักรแห่งรัฐซึ่งภายหลังได้กลายเป็นศาสนจักร โรมันคาทอลิก ในไม่ช้า ในเวลานั้นยังคงเทศนาว่าท่านทั้งหลายจะต้องบังเกิดใหม่ และใน พวกเขามีหลายคนเป็นผู้ที่ได้บังเกิดใหม่ แต่เมื่อพวกเขาแยกตัวออกมาจาก ศาสนจักรแห่งรัฐและประสงค์จะเข้าร่วมกับคริสตจักรที่แยกตัวออกไป ต่างหากในเวลานั้น คริสตจักรที่แยกตัวออกไปต่างหากกลับกล่าวว่า “ไม่ ได้เราจะทำเช่นนั้นไม่ได้” คนเหล่านี้ยืนยันว่าจะต้องให้ทุกคนที่มาเข้าร่วม กับกลุ่มของเขารับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่ง และนั่นเป็นเหตุที่คนกลุ่มนี้ถูกตั้ง ชื่อให้ใหม่ว่า พวกอนาแบปติสต์ ซึ่งหมายถึง กลุ่มที่ไ้รับบัพติศมาอีกครั้ง หนึ่ง คริสตจักรที่กรุงโรม(ศาสนจักร โรมันคาทอลิก)ได้ประณามกลุ่มอนา-แบปติสต์ว่าเป็นพวกลัทธินอกคอกเพราะเป็นกลุ่มที่กล่าวกับคริสตจักร แห่งกรุงโรมว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้ปฏิบัติตามพระคัมภีร์ใหม่ ดังนั้นเรา จะไม่เรียกท่านว่าพี่น้องเนื่องจากการปฏิบัติตัวของท่าน”

นักประวัติศาสตร์ชื่อ นิแอนเดอร์ ได้กล่าวว่า “สเตฟานอส ซึ่งเป็น บิชอปหรือสังฆราชแห่งกรุงโรมผู้ที่หยิงยโสในอันดับสังฆราชชั้นสูงของ ตัวเองได้พิพากษาให้ตัดขาดการรวมสังฆกรรมหรือการคบคาสมาคมกับ ท่านแก่พิพาโดเซียและท่านสิเลเชีย ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลแห่งทวีปเอเชียย่อย (Asia Minor)” มีใครได้สังเกตพื้นที่เหล่านี้บ้าง? ท่านรู้สึกคุ้นเคยกับพื้นที่ เหล่านี้บ้างไหม? เพราะนั่นเป็นพื้นที่ที่อาจารย์เปาโลออกเผยแพร่วพระกิต-ติคุณนั่นเอง อย่างไรก็ตามหากท่านทราบข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของ พระคัมภีร์บ้างท่านก็จะทราบว่าพระคัมภีร์ของเราซึ่งแปลมาจากพระคัม-

กิริ์ดั้งเดิมฉบับเท็คทัส รีเซ็ปทัส (Textus Receptus) นั้นพระคัมภีร์ฉบับเท็คทัส รีเซ็ปทัสก็ถูกค้นพบจากแผ่นดินเอเชียน้อยนี้เอง แต่ผู้คนไม่ชอบประชาชนที่อาศัยอยู่ในแถบเอเชียน้อย ดังนั้นสังฆราชแห่งกรุงโรมจึงประกาศเลิกสังฆกรรมหรือคบคาสมาคมกับศิษยาภิบาลทั้งหลายของพื้นที่เหล่านี้และให้เรียกพวกนี้ อนาคตยังกล่าวต่อไปว่า “นี่เป็นชื่อที่พวกเขายืนยันว่าจะต้องกระทำเช่นนั้น แต่พวกเขาไม่สมควรได้รับชื่อนี้เพราะหลักการของเขาหรือเพราะสิ่งที่พวกเขาเชื่อถือ เนื่องจากพวกเขาไม่มีความปรารถนาที่จะประกอบพิธีบัพติศมาอีกครั้งหนึ่งเลย แต่พวกเขายืนยันว่าพิธีบัพติศมาครั้งที่ผ่านมาซึ่งได้กระทำโดยลัทธินอกคอกนั้น ไม่น่าจะถือว่าเป็นพิธีบัพติศมาอย่างแท้จริง” พุคอีกอย่างหนึ่งก็คือคนเหล่านี้ทุกคนได้ถูกเรียกว่า พวกอนาแบพติสต์ หรือกลุ่มที่หับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่งแต่พวกเขาบอกว่า “เราไม่สมควรจะได้รับชื่อเช่นนี้เพราะคนเหล่านี้ไม่ได้รับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่งเลย เพราะพวกเขาไม่เคยได้รับบัพติศมาตั้งแต่ต้นเลย พวกเขาแค่เปียกน้ำเท่านั้น” ทำไมนะหรือ? ก็เป็นเพราะว่าองค์กรที่หับบัพติศมาเขาทั้งหลายไม่ได้มีสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์ และนั่นเป็นเหตุที่เขาทั้งหลายต้องถูกปฏิเสธ

คริสพิน ซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์ได้เขียนเกี่ยวกับ กลุ่มโดเนทิสต์ ในปีค.ศ. 311 ซึ่งเป็นกลุ่มที่อยู่ในทวีปแอฟริกา เขาได้ระบุเหตุผล 4 ประการที่ชี้ให้เห็นว่าคนกลุ่มนี้แตกต่างจากศาสนจักรแห่งรัฐ ประการที่ 1 คือเรื่องความบริสุทธิ์ของสมาชิกคริสตจักร คนกลุ่มนี้ยืนยันว่าไม่มีผู้ใดสมควรจะได้รับการยอมรับให้เขาสูคริสตจักรเลยยกเว้นผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริงและวิสุทธิชนที่แท้จริงเท่านั้น คนเหล่านี้เป็นห่วงเกี่ยวกับการตรวจสอบคนเพื่อจะให้แน่ใจว่าพวกเขามีคำพยานที่เชื่อถือได้เพื่อเป็นหลักประกันเกี่ยวกับความรอดในชีวิตของเขา ประการที่ 2 นั้นเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ที่

เกิดขึ้นจากมีระเบียบวินัยของคริสตจักร คนกลุ่มนี้เชื่อในการลงโทษทางวินัยของคริสตจักร พวกเขาขับไล่คนที่ไม่ยอมดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องออกจากคริสตจักร ประการที่ 3 เกี่ยวกับการเป็นอิสระที่ไม่ขึ้นต่อกันของคริสตจักรแต่ละแห่ง คนเหล่านี้เชื่อว่าพวกเขาเป็นคริสตจักรแต่ละแห่งที่เป็นอิสระไม่ขึ้นต่อกัน พวกเขาไม่เชื่อว่ากรุงโรมหรืออำนาจตามลำดับชั้นใดๆ ที่บังคับบัญชาคริสตจักรอื่นๆ มีสิทธิที่จะควบคุมพวกเขาได้ แต่พวกเขาเชื่อว่า คริสตจักรทุกแห่งเป็นอิสระไม่ขึ้นต่อกันโดยขึ้นอยู่กับพระเจ้าของตนเองต่อพระพักตร์พระเจ้าและจะต้องสนองตอบต่อพระองค์ และประการที่ 4 เป็นประเด็นที่น่าสนใจมากคือคนกลุ่มนี้จะให้สัตยาบันอีกครั้งหนึ่งแก่ผู้ที่คนกลุ่มนี้มีเหตุผลบางประการที่จะสงสัยในพิธีสัตยาบันครั้งแรกของผู้นั้น หากคนเหล่านี้มีข้อสงสัยในพิธีสัตยาบันของผู้นั้นผู้ใดพวกเขาก็จะกล่าวว่า “เราจะขอให้ท่านรับสัตยาบันตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์ เนื่องจากเราสงสัยในสิทธิอำนาจของการประกอบพิธีสัตยาบันที่คุณเคยได้รับมาแล้วนั้น”

ในศตวรรษที่ 5 สภาศาสนจักรแลทเทอแรน (สำนักวาติกัน) ได้ออกกฎหมายให้เนรเทศพวกอนาแบปติสต์ทุกคน โทษฐานที่เป็นลัทธินอกคอกและยังได้มีคำบัญชาซึ่งออกโดย ซีโอโดสิอัส โสโนริอัส ประกาศให้ทุกคนที่รับสัตยาบันใหม่และคนที่ให้สัตยาบันแก่ผู้อื่นอีกครั้งหนึ่งได้รับการพิพากษาถึงขั้นประหารชีวิต คนเหล่านี้จึงหลบหนีไปยังหุบเขาไฟเอ็ดมอนต์ และได้รับถูกเรียกว่า พวกวอลเดินเซส

ตั้งแต่ปีค.ศ. 600 ถึง 700 คริสเตียนในกลุ่มพอลิเซียไม่ถือว่าคนอื่นที่อยู่ในคริสตจักรกลุ่มอื่นๆ เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรที่แท้จริง แนวคิดของแบปติสต์ได้เผยแพร่ไปในท่ามกลางคนกลุ่มนี้ พวกเขายึดถือว่ามนุษย์

จะต้องกลับใจเสียใหม่และมีความเชื่อ และเมื่อถึงอายุที่เหมาะสมแล้วก็จะต้องรับบัพติศมาซึ่งเป็นหนทางเดียวที่เขาจะได้รับ การยอมรับให้เขาเข้าสู่คริสตจักรได้ คนเหล่านี้ให้บัพติศมาด้วยการจุ่มลงในน้ำโดยจะมีการให้บัพติศมาแก่ทุกคนที่มาจากคริสตจักรในกลุ่มอื่นๆ

ในศตวรรษที่ 11 หลังจากทีดร.คริสเตียน ซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์ที่ได้ทำการบันทึกต่อจากปีเตอร์ ดูโบอิส ดร.คริสเตียนก็ได้กล่าวสรุปว่า “เมื่อพิจารณาจากขอความที่ยกมาข้างต้นแล้วดูเหมือนปีเตอร์ ดูโบอิสและสาวกทั้งหลายของเขาได้มีการให้บัพติศมาอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นในสายตาของฝ่ายตรงข้ามจึงถือว่าเป็นพวกอนาแบปติสต์” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเมื่อมีคนมาจากกลุ่มอื่นๆ คนเหล่านี้ก็จะกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจะต้องรับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่งเพราะเราไม่ไว้วางใจในสิทธิอำนาจของกลุ่มที่ท่านเคยอยู่ด้วยนั้น” แนวคิดของคนกลุ่มนี้ก็คือคนเหล่านั้นเขาอาจจะมีหลักคำสอนที่ถูกต้อง หลักคำสอนนั้นอาจจะดูเหมือนว่าถูกต้อง แต่เขาทั้งหลายไม่มีข้อพิสูจน์ในเรื่องสิทธิอำนาจว่าพวกเขามาจากแนวทางที่ถูกต้องแล้วละก็เราก็ให้รับบัพติศมาแก่พวกเขาอีกครั้งหนึ่ง นี่เป็นแนวคิดของคนกลุ่มนี้

ในคริสต์ศตวรรษที่ 13 ชาวเมืองโบฮีเมียในสาธารณรัฐเช็กประกาศว่าพวกเขาไม่ยอมรับพิธีบัพติศมาที่มาจากศาสนจักรแห่งรัฐซึ่งทำให้พวกเขากลายเป็นพวกอนาแบปติสต์ไปด้วย ในปีค.ศ. 1507 กษัตริย์ของประเทศโบฮีเมียยอมแพ้ต่อแรงกดดันจึงได้เริ่มข่มเหงพวกอนาแบปติสต์บางคนถูกฆาตกรรม บางก็ถูกกดขี่ให้ต้องไปหลบหนีไปอยู่ตามถ้ำ ส่วนคนอื่นๆก็ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าบาทหลวงซึ่งถ้าหากยังคงปฏิเสธที่จะละทิ้งความเชื่อก็จะถูกเผาทั้งเป็น ต่อมาเมื่อมาร์ติน ลูเธอร์ปรากฏตัวขึ้นที่ประเทศเยอรมันคนเหล่านี้รู้สึกอ่อนล้าจากการถูกข่มเหงจึงได้หันไปพึ่งลูเธอร์

ซึ่งท่านได้ขอร้องให้พวกเขาหยุดการให้บัพติศมาซ้ำอีกครั้งที่พวกเขากระทำอยู่นั้นเสีย คนเหล่านี้เห็น้อยลากับการถูกข่มเหงเพราะพวกเขาต้องวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอดโดยที่มีหลายครอบครัวต้องสูญเสียสมาชิกของคนในครอบครัวไป ดังนั้นพวกเขาจึงตกลงใจที่จะยกเลิกการให้บัพติศมาอีกครั้งหนึ่งและหนีไปเข้าร่วมกับคริสตจักรลูเธอรัน อย่างไรก็ตาม มีคนกลุ่มหนึ่งในพวกเขาที่ยังคงปฏิเสธที่จะยกเลิกการสอนตามพระคัมภีร์ เขาเหล่านี้เป็นพวกแบพติสต์ที่ใดกระจัดกระจายไปในชุมชนคริสตจักรเล็กๆ 45 ชุมชนด้วยกัน

ถึงตรงนี้ให้เรามาดูทางด้านอเมริกาถิ่นสักหน้อย ที่รัฐโรดไอส์แลนด์นั้นศพของโอบาเดียห์ ฮอลเมส์ได้ถูกฝังไว้ที่นั่น ซึ่งครั้งสุดท้ายที่เขาพาเจ้าไปที่นั่นหลุมฝังศพของเขาได้ถูกปกคลุมด้วยวัชพืชรุกรานทั้งหมดผู้ที่อาศัยอยู่บนที่ดินซึ่งศพของโอบาเดียห์ ฮอลเมส์ฝังอยู่นั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีหลุมฝังศพตั้งอยู่ตรงสนามหน้าบ้านของพวกเขา คนเหล่านี้ขับรถผ่านหลุมฝังศพวันแล้ววันเล่าเขาเขาออกออกไปตามถนนหน้าบ้านของตัวเองแต่กลับไม่รู้เลยว่ามีหลุมฝังศพอยู่ตรงนั้นซึ่งก็เป็นเพราะว่ามันถูกปกคลุมด้วยวัชพืชอย่างหนาที่นั่นเอง ในทศวรรษที่ 1600 โอบาเดียห์ ฮอลเมส์ถูกตั้งข้อหาว่าเป็นพวกอนาแบพติสต์ เขาได้เดินทางไปยังรัฐแมสซาชูเซตส์ และได้ถูกจับกุมที่นั่นขณะที่กำลังพบปะพูดคุยกับสมาชิกคนหนึ่งจากคริสตจักรของเขาและได้เทศนาแก่สมาชิกคนนี้เป็นกรส่วนตัวในบ้านของสมาชิกคนนี้เอง นายอำเภอก็ได้ตรงเข้ามาจับกุมและนำตัวโอบาเดียห์กลับไปบังคับให้เขาจ่ายค่าปรับ เมื่อเขาปฏิเสธที่จะจ่ายค่าปรับดังกล่าวพวกเขาก็เขียนตีโอบาเดียห์ต่อหน้าประชาชนจนเขาไม่สามารถจะนอนหรือนั่งเป็นเวลาหลายสัปดาห์ทีเดียว เรื่องนี้ก็หนักหนาสาหัสตามที่ได

กล่าวมาแล้วนี้เอง นั่นแหละการเป็นแบบพติสตัย่อมจะทำให้ผู้นั้นต้องจ่าย
อะไรบางอย่างไป

เฮ็นรี จอห์นสตันเตอร์ซึ่งในขณะนั้นเป็นประธานของมหาวิทยาลัย
ฮาร์วาร์ด เขาได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นกับโอบาเดียห์ ฮอลเมิส ท่านทราบไหมว่า
เขาทำอะไร? เขาได้เริ่มศึกษาเกี่ยวกับพิธีบัพติศมาและเขาเองได้กลายเป็น
แบบพติสตกคนหนึ่งด้วย ซึ่งนี่เป็นเพราะว่าโอบาเดียห์ ฮอลเมิสยืนยันที่จะยึด
มั่นในจุดยืนที่ถูกตองนั่นเอง

ในปี ค.ศ. 1742 สมาคมฟิลาเดลเฟียได้นำเอาขอความที่เรียกว่า “ถอย
แถลงแห่งความเชื่อ” มาใช้ ซึ่งคริสตจักรที่ได้รวมตัวกันเป็นสมาคมฟิลา
เดลเฟียและได้นำเอาถอยแถลงนี้มาใช้ ได้แก่ คริสตจักรจากรัฐเพนซิลวา
เนีย คริสตจักรจากรัฐนิวยอร์ก คริสตจักรจากรัฐเดลาแวร์ คริสตจักรจาก
รัฐแมริแลนด์ คริสตจักรจากรัฐเวอร์จิเนีย และคริสตจักรบางแห่งจากรัฐ
นิวเจอร์ซีย์ บัญญัติข้อที่ 28 ที่บันทึกไว้ในถอยแถลงแห่งความเชื่อฟิลาเดลเฟีย
ได้กล่าวไว้ว่า “พิธีบัพติศมาและพิธีมหาสนิทเป็นพิธี 2 อย่างที่มาจากสลา
บันที่มีอำนาจสูงสุดและเที่ยงแท้ที่สุด” หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ พระเจ้าทรง
เป็นผู้บัญญัติขึ้นมาเอง “พิธีทั้ง 2 อย่างนี้สถาปนาขึ้นโดยองค์พระเยซู
คริสต์เจ้าซึ่งทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถประทานพระบัญญัติให้
คริสตจักรของพระองค์รับไปปฏิบัติตาม” ไม่ใช่รับเอาไปปฏิบัติตามโดย
คริสเตียน แต่รับเอาไปปฏิบัติตามโดยคริสตจักรของพระองค์ “จนกว่าจะ
สิ้นโลก พระบัญญัติอันบริสุทธิ์เหล่านี้จะต้องถูกรักษาโดยกลุ่มคนที่มีคุณ
สมบัติและได้รับการทรงเรียกให้เข้ามาปรนนิบัติรับใช้ในภารกิจนี้ตาม
พระมหาบัญชาขององค์พระเยซูคริสต์”

ในปีค.ศ. 1839 สมาคมแซนดีครีกแห่งรัฐนอร์ทคาโรไลนา ได้ตอบคำถามที่ไดยืนยันให้แก่พวกเขา ซึ่งนี้ไม่ใช่เหตุการณ์ที่แปลกประหลาดอะไรเลย เพราะคริสตจักรในสมัยนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คริสตจักรแบพติสต์เหมือนอย่างพวกเราซึ่งเป็นคริสตจักรแบพติสต์อิสระมักจะไมยอมเข้าร่วมกับกลุ่มอื่นๆ คนเหล่านั้นก็จะมารวมตัวกันเป็นกลุ่มที่เรียกว่าสมาคมกัน ซึ่งเป็นการจัดประชุมร่วมกับคริสตจักรหลายแห่ง โดยที่สมาคมนี้จะมีกำหนดอายุเป็นเวลาหลายชั่วโมงหรือหลายวันเท่านั้น คือนานตราบเท่าที่คนเหล่านั้นยังประชุมกันอยู่ จากนั้นพวกเขาก็จะยกเลิกสมาคมในตอนท้ายของการประชุมและให้บรรดาคริสตจักรแยกย้ายกันกลับไป แต่เมื่อคนเหล่านั้นมาหาเราด้วยเป้าหมายซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากนั่นคือ ให้มีการโต้เหตุผลเกี่ยวกับหลักคำสอนและคำถามในพระคัมภีร์ โดยจะมีการยื่นคำถามให้สมาคมคริสตจักรเหล่านี้ได้ตอบ ทั้งนักเทศน์และสมาชิกของคริสตจักรก็จะมานั่งพิจารณาร่วมกันหลายชั่วโมงเลยว่าพระวจนะของพระเจ้าได้กล่าวถึงประเด็นนั้นอย่างไรบ้าง แล้วคนเหล่านั้นก็จะสรุปเป็นถ้อยแถลงและยื่นถ้อยแถลงเหล่านั้นให้แก่คริสตจักรทุกแห่ง คริสตจักรทั้งหลายก็จะมีมติว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธถ้อยแถลงที่ไดยืนยันให้แก่พวกเขา

ต่อไปนี้เป็นคำถามที่ถูกรื้อฟื้นให้สมาคมแซนดีครีกตอบในปีค.ศ. 1839 “การที่จะให้คริสตจักรแบพติสต์ใดๆยอมรับสมาชิกที่มาจากนิกายอื่นที่เคยได้รับบัพติศมาแล้วโดยการจุ่มลงในน้ำให้เข้าร่วมสามัคคีธรรมกับคริสตจักรโดยไม่ต้องให้เขาต้องรับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่งนั้นเป็นการกระทำที่สอดคล้องกับหลักการของพระกิตติคุณและเป็นไปตามพระคัมภีร์หรือไม่?” คำตอบของคนกลุ่มนี้ก็คือ “เราคิดว่า ไม่ และมติการออกเสียงสำหรับประเด็นนี้ก็ออกมาอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ด้วย” ไม่มีสักคนเดียวที่ออก

เสียงแตกต่างไปจากนี้เลย นี่คือแนวคิดของพวกเขาแบบพิติสต์ พวกเขาอ้างกล่าวอีกด้วยว่า “แบบพิติสต์เป็นนิกายเดียวซึ่งในขณะที่เกิดขึ้นนั้นไม่มีใครรู้สึกเลยว่าเป็นความผิดที่จะต้องแยกตัวออกจากนิกายอื่น เพราะเป็นกลุ่มที่เกิดขึ้นก่อนนิกายใดๆและไม่เคยแยกตัวออกจากนิกายอื่นเลย ส่วนนิกายอื่นๆทุกนิกายต่างก็แยกตัวออกจากศาสนจักรโรมันคาทอลิกหรือแยกตัวจากนิกายอื่นๆ นิกายเหล่านี้ในขณะที่เกิดขึ้นมานั้นได้แยกตัวออกมากลุ่มอื่น และแทนที่จะยอมรับว่าการรับบัพติศมาจากที่อื่นว่าถูกต้องพวกเขาจะต้องเป็นจุดสังเกตและหลีกเลี่ยงเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความแตกแยกตามที่โดคกล่าวไว้ในพระธรรมโรมบทที่ 16 ข้อ 17 ถ้าเรายอมรับว่าการรับบัพติศมาของเขาว่าถูกต้องเราก็ยอมรับว่าพวกเขาเป็นคริสตจักรที่เที่ยงแท้และถูกต้องตามพระคัมภีร์ และถ้าเราทำเช่นนี้เราก็กระทำให้ตัวเองไม่ใช่คริสตจักรไปเพราะพระเจ้าทรงก่อตั้งหรือประทานสิทธิอำนาจแก่นิกายคริสเตียนเพียงนิกายเดียวแล้ว เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าที่ก่อให้เกิดความวุ่นวาย” ข้าพเจ้าสงสัยว่าใครนะที่เป็นเจ้าแห่งการวุ่นวาย? แล้วพวกสมาคมก็กล่าวต่อไปว่า “กลุ่มแบบพิติสต์เป็นนิกายเดียวที่สามารถจะกล่าวอ้างได้ว่าเป็นกลุ่มที่สืบทอดมาจากคริสตจักรของอัครสาวกรที่ได้ถูกข่มเหงและเป็นประจักษ์พยานที่เห็นคริสตจักรต้องหลบหนีเขาไปในถิ่นทุรกันดาร และยังสามารถที่จะกล่าวได้ว่ากลุ่มแบบพิติสต์ซึ่งสืบทอดมาจากคริสตจักรที่แท้จริงนั้นยอมรับรับการยอมรับว่ามีข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนที่สุด ซึ่งนี่ไม่ได้เป็นความจริงสำหรับนิกายอื่นๆเลย เพราะเราทุกคนต่างก็ทราบวันที่คนนั้นหรือกลุ่มนั้นได้ก่อตั้งนิกายเหล่านั้นขึ้นมาและก็ไม่มีนิกายไหนเลยที่เกิดขึ้นก่อนปีค.ศ. 1500 ฟีนองทั้งหลาย ข้าพเจ้าคิดว่าความคิดของคนเหล่านี้ก็ถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าความคิดของคนเหล่านี้มีเหตุผลมากที่

เดียว และข้าพเจ้าก็คิดว่าความคิดของเหล่านี้เป็นไปตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์อย่างแท้จริงด้วย

ในปีค.ศ. 1845 คีอ็อกเตอร์สเปนเซอร์ โคน ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเพิร์สแบพติสต์แห่งเมืองนิวยอร์กได้ส่งจดหมายเพื่อตอบคำถามในจดหมายที่ส่งมาจากคริสตจักรอีกแห่งหนึ่งโดยได้ระบุด้วยคำพูดที่ไม่คลุมเครือเลยว่า พิธีบัพติศมาโดยการจุ่มลงในน้ำพิธีใดๆ ซึ่งกระทำด้วยมือของกลุ่มที่อยู่นอกเหนือจากคริสตจักรตามพระคัมภีร์แล้วให้ถือว่าเป็นโมฆะและไม่มีผลใดๆ เพราะเป็นพิธีที่จะไม่ได้รับการยอมรับเลย

สมาคมเรดริเวอร์แห่งรัฐหลุยส์เซียน่าได้กล่าวไว้ในปีค.ศ. 1848 “ขอสรุปและตัดสินว่า สิทธิอำนาจของคริสตจักรแบพติสต์ตามกฎระเบียบเป็นคุณสมบัติสำคัญที่จะสามารถมอบสิทธิอำนาจดังกล่าวให้แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งในการประกอบพิธีบัพติศมาได้ และยังได้ขอสรุปและตัดสินว่า พิธีบัพติศมาด้วยการจุ่มลงในน้ำที่ไม่ได้กระทำโดยบุคคลใดๆที่ไม่ได้รับสิทธิอำนาจจากคริสตจักรที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ไม่ควรจะรับเข้ามาในกลุ่มแบพติสต์เลย”

ในปีค.ศ. 1871 สมาคมรัสเซลล์ครีกแห่งรัฐเคนทักกี กล่าวว่า “สมาคมจะไม่ถือว่าผู้หนึ่งผู้ใดได้รับการบัพติศมาแล้วเว้นแต่ว่าบุคคลผู้นั้นจะได้รับการบัพติศมาด้วยการจุ่มลงในน้ำในพระนามแห่งตรีเอกานุภาพโดยสิทธิอำนาจของคริสตจักรแบพติสต์ที่ถูกจัดตั้งขึ้นตามระเบียบเท่านั้น” ฟีน้องทั้งหลาย นี่ก็คือจุดยืนของแบพติสต์ จุดยืนของแบพติสต์ก็คือมีคริสตจักรที่แท้จริงได้เพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นและมีเพียงคริสตจักรกลุ่มนี้เท่านั้นที่มีสิทธิที่จะประกอบพิธีบัพติศมาได้ ดังนั้นพิธีบัพติศมาอื่นใดที่ใดรับจากองค์กรอื่นๆแม้ว่าจะกระทำโดยการจุ่มลงในน้ำก็ตามย่อมถือว่าเป็น

โมฆะและไม่มีผลใดๆเลย

ขอให้เรามาศึกษาในฐานะของผู้เชื่อกันสักครู่หนึ่งเถิด มีหลายคนในที่นี้ที่ประกาศถึงการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคริสตจักร โดยการมองข้ามความแตกต่างเสีย เราควรจะทำตัวให้เขากันได้ เราทุกคนต่างก็เชื่อในพระเยซูด้วยกันทั้งนั้น เราทุกคนต่างก็เชื่อพระคัมภีร์ด้วยกันทั้งนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นคนแรกที่จะขอยอมรับต่อท่านว่ามีคนในนิกายอื่นๆที่จะได้ไปสวรรค์ได้ ข้าพเจ้าไม่คิดว่ามีแต่เพียงกลุ่มของแบพติสต์เท่านั้นที่จะได้ไปสวรรค์ ที่จริงแล้วมีแบพติสต์อยู่หลายคนทีเดียวที่อาจจะไปไม่ถึงสวรรค์ แต่พี่น้องทั้งหลายขอให้ข้าพเจ้าบอกท่านด้วยว่า นี่ไม่ได้หมายความว่าเพียงแค่การที่มีบางคนได้รับความรอดซึ่งอาจจะเป็นพวกเพรสไบทีเรียน และข้าพเจ้าเองก็เคยรู้จักเพรสไบทีเรียนบางคนที่ได้ได้รับความรอดด้วยซึ่งนี่ก็ไม่ได้หมายความว่า คริสตจักรเพรสไบทีเรียนเป็นคริสตจักรที่ได้รับสิทธิอำนาจจากพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ดังนั้นความคิดเห็นของผู้เชื่อก็คือถ้าคริสตจักรทุกแห่งจะมารวมมีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกันแล้ว ก็จะทำให้เรายอมทิ้งประเด็นเรื่องสิทธิอำนาจในการประกอบพิธีบัพติศมาและยอมปล่อยให้เรื่องนี้เป็นไม่ใช่ประเด็นสำคัญอะไรเลย หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นเราก็จะต้องยอมละทิ้งหลักการอะไรบางอย่าง? แล้วจะเป็นเรื่องสำคัญหรือไม่ว่าเราจะใช้พระคัมภีร์ฉบับไหน? จะเป็นเรื่องสำคัญหรือไม่ว่าเราจะต้องเชื่อพระคัมภีร์หรือเปล่า? แล้วเราจะยอมจำนนและอนุญาตให้นิกายอื่นๆพูดกันว่า“เราไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า”หรือ? เราจะยอมรับพิธีบัพติศมาด้วยการจุ่มลงในน้ำของพวกเขาหรือ? เรา จะยอมรับองค์กรที่เชื่อว่าวิธีการประกอบพิธีบัพติศมานั้นอาจจะแตกต่างกันได้และพวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องเชื่อในการจุ่มลงในน้ำหรือ? แล้วถ้าเรา

จะละเลยหรือเพิกเฉยต่อสิทธิอำนาจดังกล่าวแล้วทำไมเราไม่ยอมรับการพรหมด้วยน้ำเสียเลยล่ะ? คนอื่นๆ อาจจะกล่าวว่า “แล้วคุณรู้ไหมว่ายังมีบางกลุ่ม เช่น กลุ่มของคริสตจักรของพระคริสต์ที่ไม่เชื่อว่าความรอดมาโดยทางพระคุณเท่านั้น” ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบว่าไม่เพียงแต่พวกเขาเท่านั้นที่ไม่ได้เชื่อเช่นนั้น กลุ่มของคริสตจักรนาซารีนก็ไม่ได้เชื่อเช่นนั้นด้วย พวกเขาเชื่อในการประพฤติด้วย ฟันองทั้งหลาย เพราะพวกเขาเชื่อว่าท่านทั้งหลายสามารถจะรอดและสูญเสียบรรยากาศได้ ดังนั้นจึงเป็นโดยการประพฤดิที่เราจะต้องรักษาความรอดไว้ให้ได้ เอาละ แล้วนี่หมายความว่าผู้ที่อยู่ในกลุ่มนาซารีนทุกคนเป็นผู้ที่หลงหายหรือไม่รอดอย่างนั้นหรือ? เปล่าเลย ข้าพเจ้ารู้จักบางคนทีกลับใจอย่างแท้จริงซึ่งเป็นคนที่อยู่ในกลุ่มนาซารีนนี้แหละ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้น แต่ฟันองทั้งหลาย นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเป็นคริสตจักรที่แท้จริงของเยซูพระคริสต์

แล้วเราจะต้องยอมละเลยเรื่องอะไรอีกล่ะ? เราจะยอมรับการให้บัพติศมาแก่ทารกไหม? เพราะมีคริสเตียนบางกลุ่มที่เชื่อในการให้บัพติศมาแก่ทารก แล้วเราก็จะต้องบอกว่า “เอาละ เราจะยอมรับพิธีบัพติศมาของพวกเขาด้วย มันก็โอเคี่นั่น” แล้วเราจะยอมละเลยต่อไปอีกหรือเปล่าเมื่อมาถึงหลักการของพระคัมภีร์ในเรื่องเกี่ยวกับความมั่นคงในความรอดนิรันดร? เราอาจจะต้องยอมละเลยไปเรื่อยๆ แล้วเราจะต้องยินดีที่จะละเลยหรือเพิกเฉยต่อหลักการของพระคัมภีร์อะไรอีกบ้างเพื่อเราจะสามารถเข้ากับทุกนิกายได้?

ข้าพเจ้าขอกล่าวว่าคุณเจ้าไม่ยอมที่จะประนีประนอมเรื่องใดเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์ของคุณเจ้าเลย คุณเจ้าไม่อยากจะเป็นคนใจแคบ ใจร้าย

หรือไม่มีความเมตตากรุณาต่อผู้อื่นเลย แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจำเป็น
ต้องยืนหยัดกับพระวาทะของพระเจ้า

พระเยซูคริสต์ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจของพระองค์แก่พวก
สาวกซึ่งการกระทำเช่นนี้พระองค์ก็ได้แสดงให้เห็นว่าคนเหล่านั้นที่ไม่
ใช่สาวกของพระองค์ย่อมไม่มีสิทธิอำนาจของพระองค์ มันก็เป็นเรื่อง
ที่เขาใจกันได้ง่ายๆอย่างนี้เอง พิธีบัพติศมาเป็นกฎบัญญัติอย่างหนึ่งของ
คริสตจักร พระธรรมโค린ธ์ฉบับที่ 1 บทที่ 11 ข้อ 2 กล่าวว่า พี่น้องทั้งหลาย
บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ
และท่านได้รักษากฎที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน กฎบัญญัติหรือพิธีเหล่านี้
นี้มีอะไรบางอย่าง? ก็มีอยู่เพียง 2 พิธีเท่านั้นคือ พิธีบัพติศมาและพิธีมหาสนิท
(หรืออาหารค่ำขององค์พระผู้เป็นเจ้า) พิธีเหล่านี้เป็นพิธีที่มีอยู่เพียง 2 อย่าง
เท่านั้นและเป็นพิธีที่ไม่ได้มอบให้แก่พวกเขาเป็นรายบุคคลด้วย แต่เป็น
พิธีหรือกฎบัญญัติที่ได้มอบให้แก่พวกเขาในฐานะที่เป็นองค์กรกลุ่มหนึ่ง
นั่นคือ คริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้านั่นเอง และในฐานะที่เป็นคริสต-
จักรในเมืองโค린ธ์พวกเขาจึงต้องรักษาบัญญัติหรือพิธีเหล่านี้ไว้อย่าง
เคร่งครัด

พิธีบัพติศมาไม่ใช่กฎบัญญัติหรือพิธีอย่างหนึ่งของคริสตจักรเท่า
นั้นแต่ยังเป็นประตูที่นำไปสู่ คริสตจักรด้วย ในพระธรรมกิจการบทที่ 2
ข้อ 41-42 หลังจากเขาทั้งหลายได้รับพระวาทะด้วยความยินดีแล้วเขาก็รับ
บัพติศมาและถูกนับเข้ากับพวกเขาเหล่านั้นด้วย ยิ่งกว่านั้นในข้อ 47 ยังได้
กล่าวไว้ว่าเขาทั้งหลายได้เขาสมทบกับคริสตจักรที่ขึ้นทุกๆวัน พิธีบัพ-
ติศมาทำให้บุคคลผู้นั้นมีความผูกพันกับคริสตจักร นั่นเป็นเหตุที่เวลามี
ใครมาพูดว่า “เราอยากจะทำพิธีบัพติศมา แต่เราไม่อยากจะไปสมาชิก

ของคริสตจักรที่นี่” ขอโทษเถอะท่านคงจะรับบัพติศมาที่นี่ไม่ได้เพราะถ้าท่านรับบัพติศมาที่นี่ท่านก็เป็นสมาชิกของคริสตจักรของเรา ท่านจะต้องมีความรับผิดชอบต่อคริสตจักรนี้และคริสตจักรนี้จะต้องมีความรับผิดชอบต่อท่าน ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วจะมีบางครั้งที่เราจะต้องทำพิธีบัพติศมาให้แก่คนที่จะต้องไปอาศัยอยู่ในที่ห่างไกลหรือเปล้า? แน่นอน เขาผู้นั้นจะต้องเป็นคนที่เขาใจความจริงในพระคัมภีร์และปรารถนาที่จะปฏิบัติตามความจริงนั้นด้วย เราก็จะทำพิธีนี้ให้แก่เขาอย่างแน่นอน แต่สำหรับคนที่เข้ามาพูดว่า “เฮอานา ฉันก็แค่อยากจะรับบัพติศมาเท่านั้น ช่วยเอาฉันจุ่มลงในน้ำหน่อยเถอะ แต่ฉันไม่อยากจะรับผิดชอบอะไรเลย” ขอโทษเถอะ พี่น้องทั้งหลาย เราจะไม่ทำพิธีบัพติศมาให้ท่านหรอกเพราะพิธีบัพติศมาจะทำให้ท่านเกิดความผูกพันกับคริสตจักรท้องถิ่นตามพระคัมภีร์ใหม่ นั่นเอง พระธรรม โครินธ์ฉบับที่ 1 บทที่ 12 ข้อ 13 ได้กล่าวถึงพิธีบัพติศมาว่าคืออะไรด้วย เพราะว่าถึงเราจะ เป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียว เขาเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่ และเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเองที่นำพาเราให้ไปถึงน้ำสำหรับการรับบัพติศมา เราทั้งหลายต่างก็ได้เข้ามาเป็นพระกายของพระเยซูคริสต์โดยพิธีบัพติศมานั่นเอง พระธรรม โคลโลสี บทที่ 1 ข้อ 18 กล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร ดังนั้นคริสตจักรจึงเป็นร่างกายและเมื่อท่านทั้งหลายได้เข้าเป็นร่างกายนั้นท่านก็เข้าเป็นร่างกายนั้นโดยพิธีบัพติศมานั่นเอง แล้วท่านจะเข้าสู่พิธีบัพติศมาได้อย่างไรละ? ก็เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่นำท่านไปสู่แท่งน้ำสำหรับการรับบัพติศมานั่นเอง เมื่อมีผู้ใดคนหนึ่งได้รับความรอดเขาเหล่านั้นก็จะได้รับการคลใจโดยพระวิญญาณ

ของพระเจ้า โดยที่พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงนำท่านไปสู่พิธิบัติตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์

อ้าว แล้วพิธิบัติสมาแบบเปิดละ? “พิธิบัติสมาแบบเปิดของท่านหมายถึงอะไร?” ก็พิธิบัติสมาใดๆต่างก็ถือว่าเป็นพิธิบัติที่ถูกตองทั้งสิ้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อว่านั่นเป็นคำพยานหรือคำกล่าวอ้างที่เทียมเท็จถ้าเรายอมให้ใครก็ได้หรือยอมให้ทุกคนสามารถทำพิธิบัติสมาได้และเรายอมรับสมาชิกที่มาจากไหนก็ได้โดยไม่สนใจว่าเขาจะเชื่ออะไรตราบใดที่เขาได้รับพิธิบัติสมาโดยการจุ่มลงในน้ำ เราก็จะมีปัญหากับหลักคำสอนอย่างแน่นอน พระธรรมยอห์นฉบับที่ 2 ข้อ 9 และ 10 บอกแก่เราว่า ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เมื่อเราอ่านพระธรรมตอนนี้เราก็มักจะอ่านถึงเรือนตรงนี้โดยอาจจะเข้าใจว่า “เอาละ คุณจะไม่นอญูดเขาให้เขามาในบ้านที่ฉันอาศัยอยู่นี้” และแน่นอนขอความตรงนี้มี ความหมายอย่างนั้นด้วย แต่ขอให้เราใจยุคสมัยในพระคัมภีร์ด้วยว่า ในเวลาที่คริสตจักรมาประชุมกันนั้นเขาประชุมกันที่ไหน? เขาก็ประชุมกันในบ้านนั่นเอง พระธรรมยอห์นฉบับที่ 2 นั้นเป็นจดหมายที่เขียนไปยังคริสตจักรที่ประชุมกันในบ้านหลังหนึ่ง และในตอนนี่ยอห์นกำลังพูดว่า “ถ้าเขามาหาท่านโดยไม่ได้ยึดมั่นกับหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ รวมทั้งหลักคำสอนที่ว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น และมีเพียงพระเยซูแต่เพียงผู้เดียวที่สามารถจะช่วยให้รอดได้ ถ้าเขาไม่ได้ยึดมั่นกับหลักคำสอนดังกล่าวก็อย่ารับเขาไว้ในบ้านที่ใช่

เป็นคริสตจักรเลย อย่าอนุญาตให้เขามีสิทธิที่จะเดินไปมากับคนของพระเจ้าราวกับว่าเขาได้รับเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับแล้ว”

แล้วท่านจะอย่างไรกับพวกที่เชื่อในการมีชีวิตใหม่โดยพิธีบัพติศมาอย่างเช่น กลุ่มคริสตจักรของพระคริสต์เล่า? พวกเขาเชื่อว่าพิธีบัพติศมาชำระล้างบาปของท่านได้ ฟัน้องทั้งหลาย นี่ก็เป็นบัพติศมาที่เป็นโมฆะและไม่มีผลใดๆเลย เพราะไม่ใช่พิธีบัพติศมาตามหลักพระคัมภีร์ และผู้ที่ยอมปฏิบัติตามความเชื่อเช่นนั้นก็ได้ปฏิบัติตามคำสอนที่เทียมเท็จ และพวกเขาก็ยังหลงหายอยู่ “โอ! แต่ คริสตจักรของพระคริสต์ก็มีคนที่รอดอย่างยอดเยี่ยมอยู่ที่นั่นตั้งหลายคนนะ” ขอให้ข้าพเจ้าได้บอกอะไรบางอย่างให้ท่านทราบสักหน่อยเถอะ เมื่อท่านสำรวจกลุ่มคริสตจักรของพระคริสต์ท่านก็จะเห็นว่าความรอดของเขามุ่งเน้นที่การประพฤติ เขาจะพูดกับท่านอย่างหนึ่งแต่พูดกับคนอื่นอีกอย่างหนึ่ง ในด้านหนึ่งเขาจะบอกกับท่านว่าเขาเชื่อในการบังเกิดใหม่และบอกว่าท่านจะต้องไว้วางใจพระเยซูคริสต์อย่างไรบ้าง แต่ในอีกด้านหนึ่งเขาจะพูดเกี่ยวกับการที่จะต้องรักษาความเชื่อไว้อย่างสัตย์ซื่อจนถึงที่สุด ซึ่งนี่ไม่ใช่หลักคำสอนตามพระคัมภีร์เลย

แล้วเรื่องความมั่นคงในความรอดนิรันดรล่ะ? มีบางคนที่คุณคิดว่าดีแต่อยู่ในองค์กรหรือกลุ่มความเชื่อที่ต่างออกไปและได้เรียกตัวเองว่าเป็นคริสตจักร แต่ถาพูดกันอย่างตรงไปตรงมาก็ดูเหมือนว่าพวกเขาจะเป็นคนที่ดีมากเพียงแต่เขาไม่เชื่อในความมั่นคงในความรอดนิรันดรเท่านั้นเอง คนเหล่านี้บางคนอาจจะรอดก็ได้เพราะพวกเขาไม่เคยได้รับการสั่งสอนเกี่ยวกับหลักคำสอนที่เทียมเท็จนี้ หลักคำสอนที่ว่ามนุษย์สามารถจะสูญเสียความรอดของเขาได้นั้นเป็นหลักคำสอนที่วิบัติและเทียมเท็จ ไม่ใช่

หลักคำสอนตามหลักพระคัมภีร์เพราะได้ลึกรอนภารกิจของพระเยซูคริสต์ออกไปเสีย เอละบางคนในกลุ่มนี้อาจจะได้รับความรอดก่อนที่จะเข้าใจว่าเป็นสิ่งที่กลุ่มนี้เชื่อกัน และคนผู้นั้นก็ได้ไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ บางทีอาจจะมีคนที่ได้รับความรอดในกลุ่มนี้ได้มาอ่านบทความอย่างนั้นเขาจึงเกิดความตระหนักในภายหลังว่า “โอ้อ! ฉันไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์ได้สอนไว้อย่างนั้นหรอก” แล้วคนผู้นั้นก็ออกมาเสีย ก็คงต้องขอบคุณพระเจ้าสำหรับการกระทำเช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่เติบโตมาในหลักคำสอนอย่างนั้นและเชื่อตามหลักคำสอนนั้นว่าเขาสามารถจะสูญเสียความรอดของเขาได้ ดังนั้นเขาจะต้องรักษาความรอดของเขาไว้ เมื่อเขาพยายามที่จะไว้วางใจพระเยซูคริสต์ใหม่เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขาเขาก็ไม่ได้ไว้วางใจพระเยซูหรอก แต่ได้ไว้วางใจในเนื้อหนังหรือร่างกายของตนเองด้วย พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนในพระธรรมโรมบทที่ 4 ว่า ถ้าท่านไว้วางใจในสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากพระเยซูคริสต์แต่เพียงผู้เดียว ท่านก็หลงหาย เพราะว่า จะกลายเป็นการประพฤติที่ท่านกำลังกระทำอยู่เพื่อพยายามที่จะไปสวรรค์

ดังนั้นพิธีบัพติศมาจึงถือเป็นเครื่องป้องกันสำหรับคริสตจักร หรือเป็นเหมือนประตูของพระเจ้าที่จะป้องกันไม่ให้คนที่ไม่ได้มีความเชื่ออย่างถูกต้องสามารถเข้ามาในคริสตจักรได้ ซึ่งถ้าเรายอมรับพิธีบัพติศมาแบบเปิดกว้างก็คงจะนำไปสู่ลัทธิความเชื่อที่หลากหลาย เราจะเชื่ออะไรก็ไม่สำคัญเสียแล้ว เขาจะเชื่ออะไรก็คงจะไม่สำคัญเสียแล้ว เราทุกคนเป็นเหมือนครอบครัวใหญ่ที่มีความสุขร่วมกัน คนเราสามารถจะรอดและอยู่ในครอบครัวของพระเจ้าได้ แต่ท่านไม่ได้เข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าโดยการเข้าร่วมกับคริสตจักรของพระเจ้า ท่านจะต้องอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า

เจ้าจึงจะสามารถเข้าสู่คริสตจักรของพระเจ้าได้ นั่นคือท่านจะต้องได้รับความรอดจึงจะเข้าสู่คริสตจักรของพระเจ้าได้ แต่มีหลายคนที่อยู่ในครอบครัวโดยไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรเลย ซึ่งได้นำไปสู่ลัทธิความเชื่อที่หลากหลายและทำลายความเป็นอันเดียวกันของคริสตจักรเสีย พระธรรมเอเฟซัสบทที่ 4 ได้วางรากฐานไว้อย่างชัดเจนว่า คริสตจักรจะต้องมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตามหลักคำสอนของพระคัมภีร์ ซึ่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นจากการเห็นพ้องต้องกันในสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้ว และถ้าเราไม่ได้เห็นพ้องต้องกันเราก็ไม่ได้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่ได้หมายความว่า “ให้เรามาถูบล้างถูบล้างให้เหมือนกัน และแกล้งทำราวกับว่าเราชอบกันหรือทำราวกับว่าเราได้เห็นพ้องต้องกันแล้ว” ใดๆ ที่เรายังไม่ได้เห็นด้วยกันเลย นั่นไม่ใช่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหมายความว่า “ให้เราวางรากฐานว่าอะไรคือความจริง และให้เราเห็นพ้องต้องกันกับความจริงนั้น และถ้าเราสามารถเห็นพ้องต้องกันกับความจริงนั้นได้ เมื่อนั้นเราก็สามารถจะมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้” แต่ถ้าเราไม่สามารถจะเห็นพ้องต้องกันกับความจริงนั้นก็ให้เราแยกกันออกไปเสียดีกว่า เราคงไม่ต้องแยกตัวออกไปโดยทำตัวเลวทรามหรือน่าเกลียดหรือมองพวกเขาแล้วพูดออกมาว่า “เราเกลียดคุณ” เราไม่ได้เกลียดพวกเขา แต่ความเชื่อสัตย์สอนให้เรากล่าวว่า “ให้เรามาวางรากฐานความจริงด้วยกันก่อนดีกว่า”

กลุ่มคนที่ข้าพเจ้าได้พบปะพูดคุยกันนั้นเป็นคนที่ยอดเยี่ยม และข้าพเจ้าคิดว่าชายคนที่ข้าพเจ้าได้พบนั้นเป็นเพื่อนที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่งทีเดียว ส่วนผู้หญิงคนนั้นข้าพเจ้ากลับมีความรู้สึกเป็นห่วงเธอ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ

พวกเขาเป็นคนที่ขอดเยี่ยมมาก แต่โดยหลักคำสอนแล้วพวกเขายังอยู่ห่างไกลจากแก่นแท้ของพระคัมภีร์อยู่มากและยิ่งไปกว่านั้นเขายังไม่ปรารถนาที่จะตอบสนองในสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับหลักคำสอนในแต่ละเรื่อง แต่ละเรื่องด้วย ดังนั้นความจริงที่ว่าพวกเขาไม่ได้กลับมาอีกนั้นไม่ได้ทำให้เขาพเจ้ารู้สึกขุ่นเคืองใจเลย หากพวกเขาไม่อยากจะเรียนรู้ และหากพวกเขาไม่อยากจะฟังสิ่งที่พระเจ้าโคตรัสไว้แล้วละก็เขาพเจ้าก็อยากจะขอให้พวกเขาเดินออกนอกถนนไปไ้เลย และเมื่อใดก็ตามที่เขายินดีที่จะกล่าวว่า“ให้เรามาแสวงหาว่าอะไรคือความจริงกันดีกว่า” เมื่อนั้นพวกเขาก็สามารถจะกลับมาได้ ซึ่งเขาพเจ้าก็ยินดีที่จะให้พวกเขากลับมาในเวลา นั้นด้วย แต่เขาพเจ้าไม่สนใจกลุ่มคนที่เขามานั่งเพื่อจะต่อต้านกับความจริง เขาพเจ้าแน่ใจทีเดียวว่าเขาพเจ้าไม่อยากจะให้คนเหล่านี้เขามาเป็นสมาชิกของคริสตจักรเพราะหากเรามีคนเช่นนี้อยู่แล้วละก็สิ่งที่เรามีก็ไม่ใช่คริสตจักร แต่เป็นเพียงแค่กลุ่มคนที่มารวมชุมนุมกันเท่านั้น ไม่ใช่คริสตจักรแต่ประการใดเลย เขาพเจ้าไม่ได้บอกว่าทุกคนจะต้องเห็นด้วยกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง แต่จะต้องมีการเห็นพ้องต้องกันอย่างเพียงพอในเรื่องเกี่ยวกับหลักคำสอน เช่น หลักคำสอนที่โคระบุไว้ในพระธรรมเอเฟซัสบทที่ 4 ที่แสดงให้เห็นว่าเราจะต้องมีความสามัคคีปรองมอดเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เราทั้งหลายมีความผูกพันกันโดยพระวิญญาณของพระเจ้าที่จะทรงนำพาเราให้มุ่งหน้าไปในทิศทางเดียวกัน ด้วยการต่อสู้กับศัตรูซึ่งก็คือซาตาน ด้วยการนำวิญญาณให้ไปถึงพระเยซูคริสต์ ด้วยการปรนนิบัติรับใช้ของพระองค์พระผู้ช่วยให้ออด และด้วยการมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันคือน้ำพระทัยขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะได้รับจากเราทั้งหลายทุกคน พิธีบัพติศมาก็เป็นประตูทางเข้านั้นนั่นเอง

พิธีบัพติศมาจึงเป็นสิ่งที่คนของพระเจ้าคือ กลุ่มแบพติสต์ได้ปกป้องไว้
ด้วยชีวิตของเขาและยินดีที่จะพลีชีพตลอดศตวรรษที่ผ่านมา ทำไมเขาพเจ้า
จะต้องยอมประนีประนอมกับการเป็นแบพติสต์ของข้าพเจ้าด้วยละในเมื่อ
พี่น้องของข้าพเจ้าที่มีชีวิตอยู่ก่อนหน้าต่างก็ยินดีที่จะถูกตรึงบนกางเขน
ถูกเสียบด้วยไม้จนทะลุ ถูกถลกหนังทั้งเป็น ถูกจับโยนให้เป็นอาหารของ
ฝูงหมูป่า ถูกหุ้มด้วยน้ำมันยางและเผาในสวนอย่างกับคบบเพลิง พวกเขา
ต้องหลบหนีจากอกบ้านเรือนของตนเอง ต้องถูกเปลื้องผาจนร่างกาย
เปลือยเปล่า และครอบครัวของเขาต้องหลบหนีทั้งๆ ที่ร่างกายเปลือยเปล่า
ท่ามกลางสภาพอากาศที่หนาวเย็นที่สุด ครอบครัวก็ต้องหนีออกจากบ้าน
ต้องอดอาหารจนถึงแก่ความตาย ต้องทนหนาวเหน็บจนแข็งตายและถึงแก่
ความตายในความหนาวจัดที่สุด สิ่งต่างๆเหล่านี้ได้เกิดขึ้นเพียงเพราะเขา
ทั้งหลายเป็นพวกแบพติสต์ที่ไม่ยอมหันหลังให้กับความจริง เมื่อเป็นเช่นนี้
แล้ว เหตุใดเขาพเจ้าจะต้องกล่าวด้วยละว่า“อืม! ทำไมเราไม่ยอมทำตัวให้
เข้ากับทุกคนแล้วลืมสิ่งที่เราเชื่อเสียให้หมดละ?” ขอโทษเถอะ ข้าพเจ้าจะ
ไม่ยอมปฏิเสธรพวกแบพติสต์ในอดีต และยังไปกว่านั้นก็คือข้าพเจ้าจะไม่
ยอมปฏิเสธรองค์พระผู้ช่วยไรรอดของข้าพเจ้าเลย

พี่น้องทั้งหลาย เราได้มาถึงคำถามข้อนี้กันแล้วนะ คือ แล้วจะให้
ท่านทำอะไรละ? ท่านอาจจะกล่าวว่า“อา ท่านนักเทศน์ ข้าพเจารอดแล้ว
และเป็นสมาชิกของคริสตจักร แล้วท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอะไรอีกละ?” สิ่ง
ที่ข้าพเจ้าอยากจะทำท่านทำก็คือ ขอให้ท่านสามารถกล่าวออกมาว่า “ข้าพ
เจ้าคิดว่าการณ์ขึ้นหยัดในสิ่งที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และนี่เป็นจุดที่ข้าพเจ้า
จะขึ้นหยัดอยู่ ข้าพเจ้าจะสอนลูกๆ ของข้าพเจ้าว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้อง
และอบรมเลี้ยงดูเขาให้ดำเนินในทางสิ่งที่ถูกต้อง เมื่อข้าพเจ้าพูดคุยกับ

ใครก็ตามข้าพเจ้าจะไม่รู้สึกเสียใจในสิ่งที่จะต้องยึดถือหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เลย” ข้าพเจ้าไม่ได้พูดว่าจะต้องแสดงอาการฉุนเฉียวออกมา แต่ข้าพเจ้าต้องการที่จะยืนยันหยัดในสิ่งที่ถูกต้อง ซึ่งนี่ไม่ใช่สิ่งที่นักเทศน์เชื่อ แต่เป็นสิ่งที่พระคัมภีร์ได้สอนไว้

ท่านอาจจะพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นสมาชิกของคริสตจักรแบพติสต์ แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าได้รับความรอดแล้ว” แล้วท่านเคยคิดพิจารณาเกี่ยวกับการรับบัพติศมาตามหลักคำสอนของพระคัมภีร์หรือเปล่า? นี่เป็นสิ่งที่น่ากลัวมิใช่หรือ ที่จะต้องยืนยันขึ้นและพูดเรื่องนี้ต่อหน้าทุกคน ท่านจะต้องเห็นหน้าคนเหล่านั้นทุกคนและเป็นพยาน แต่นั่นไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย หากจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่บรรพบุรุษของเราต้องจ่ายไปเพื่อหลักคำสอนนี้ ข้าพเจ้าจะขอพูดเรื่องนี้ต่อหน้าคนทั้งปวงหากข้าพเจ้าจำเป็นที่จะต้องกระทำเช่นนั้น ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด ข้าพเจ้าอยากยืนยันหยัดเพื่อพระผู้ช่วยไถ่รอดของข้าพเจ้า แล้วนี่จะเป็นเรื่องน่าอายหรือเปล่า? ใช่แล้ว อาจจะเป็นเรื่องที่น่าอายอยู่บ้าง ข้าพเจ้าอาจจะต้องสงบปากสงบคำด้วยหรือเปล่า? ใช่แล้ว ข้าพเจ้าอาจจะต้องกระทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าอาจจะต้องพูดอะไรบางอย่างที่ดูเหมือนว่าโง่เขลาและทำให้ข้าพเจ้าดูเป็นคนแปลกประหลาดไปด้วยหรือเปล่าเนี่ย? ใช่แต่ใครจะมาสนใจล่ะว่าข้าพเจ้าจะดูเหมือนอะไร? ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะยืนยันหยัดเพื่อพระผู้ช่วยไถ่รอดของข้าพเจ้าตราบหาก เพราะฉะนั้นหากท่านได้รับความรอดแล้วท่านก็ต้องปฏิบัติตามในการรับบัพติศมา เรื่องนี้ก็ดูง่ายขนาดนั้นเลยทีเดียว พระคัมภีร์ได้แสดงไว้อย่างชัดเจนในพระธรรมลูกาบทที่ 6 ข้อ 46 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘พระองค์เจาข้า พระองค์เจาข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น? เหตุใดจึงไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า

บางที่ท่านอาจจะมีชีวิตอยู่โดยปราศจากองค์พระผู้ช่วยให้รอด
“โอว! ฉันเองยังไม่รู้เลยว่าฉันรู้จักพระเยซูคริสต์หรือเปล่า” พี่น้องทั้งหลาย
ถ้าเป็นเช่นนั้นจุดที่จะเริ่มต้นคงไม่ใช่พิธีบัพติศมาแล้วละ เพราะว่าแบบพ-
ติศตแทนใดก็ตามยอมจะบอกแก่ท่านว่า ท่านสามารถจะรับบัพติศมา
แต่เมื่อท่านตายไปท่านก็ยังคงตกนรกอยู่นั่นเอง มันไม่ใช่เป็นเพราะน้ำ
หรือก เพลงที่เราร้องกันอยู่นั้นไม่ใช่ ฤทธิ์อำนาจมีอยู่ในแท่งคน้ำ แต่
เพลงที่เราร้องกันคือ “ฤทธิ์อำนาจมีในโลหิตพระคริสต์” พี่น้องทั้งหลาย
น้ำนั้นไม่ได้ชำระล้างความบาปทั้งหลายของท่านเลย โลหิตของพระเยซู
คริสต์ต่างหากที่ชำระล้างความบาปทั้งหลายของท่านได้ อย่าฟังเป็นห่วง
กังวลเกี่ยวกับพิธีบัพติศมาเลย ขอให้หันมาเอาใจใส่กับความรอดของท่าน
เสียก่อน เพราะนี่เป็นจุดที่ท่านจะต้องเริ่มต้น

กรุณาส่งหนังสือต่อไปนี้มาให้ด้วย (โปรดทำเครื่องหมายเลือกทุกข้อที่ท่าน
ไม่อยากได้)

- [] หนังสือเกี่ยวกับเรื่องราวในพระคัมภีร์ ฟรี
- [] บทเรียนพระคัมภีร์ทางไปรษณีย์ ฟรี
- [] VCD เรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นภาษาไทย ฟรี
- [] ขาพเจ้าสนใจที่จะต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของขาพเจ้า
- [] ขาพเจ้าอยากจะมีคนมาเยี่ยมเยียนขาพเจ้าที่บ้าน

ชื่อ และนามสกุล _____

อายุ _____ บ้านเลขที่ _____

ซอย _____ ถนน _____

หมู่ที่ _____ ตำบล _____

อำเภอ _____ จังหวัด _____

รหัสไปรษณีย์ _____ โทรศัพท์ _____

หรือส่งอีเมลล์แจ้งสิ่งที่ท่านขอมายัง info@vfmsea.com

กรอกข้อความในหน้านี้ แล้วค่อยๆ ฉีกออกและส่งทางไปรษณีย์มาที่:

ต.ป.ณ. 1117

ที่ทำการไปรษณีย์ดอนเมือง

กรุงเทพฯ 10211